

БОГОТРАЖИТЕЉ

ISSN 2744-2829

ЧАСОПИС ЗА ПРАВОСЛАВНУ ОМЛАДИНУ

⁘ Часопис Епархије зворничко-тузланске ⁘ број 2 ⁘ година 2022 ⁘

САДРЖАЈ

Ријеч Епископа - Епископ зворничко-тузлански Господин Фотије- Свето Писмо 4
СЛОВО О ЉУБАВИ ЈЕ СЛОВО О БОГУ *Анастасија Гогић*..... 5
ОТАЦБИНА ЈЕ ЊИВА НА КОЈОЈ СЕ НЕПРЕСТАНО СИЈЕ И ЖАЊЕ- Марија Михајловић.....6
КРОЗ ПРИЗМУ ЛИТУРГИЈЕ-*Момчило Вуковић*.... 9
УЛОГА ЖЕНЕ У ЦРКВИ - *Славенка Мијатовић*..10
МАРИЈА, МАЈКА БОЖИЈА, Марек Халтер *-Жељана Мичић*.....12
КУЛИРАЊЕ ИЛИ СТРАХ ОД БЛИСКОСТИ *Милена Миловановић*..... 13
ВЈЕРА У ЖИВОТУ СРЕДЊОШКОЛЦА - *Валентина Перић*..... 14
ПО ТОМЕ ЋЕ ВАС ПОЗНАТИ ДА СТЕ МОЈИ УЧЕНИЦИ,АКО БУДЕТЕ ИМАЛИ ЉУБАВИ МЕЂУ СОБОМ (ЈН. 13, 35).-*Ања Пејић*.....16
ЈЕСМО ЛИ НАСЛЕДНИЦИ АПОСТОЛА? - *Момчило Вуковић*.....17
ДА ЛИ СТЕ ЗНАЛИ???.....18
ХРИШЋАНСКИ ПОГЛЕД НА СМИСАО ЖИВОТА- Петра Спасојевић.....20
ДРУГИ -*Милена Миловановић*.....21
ДРУШТЕВЕНЕ МРЕЖЕ И МЛАДИ-*Ања Којић*....23
ДА ЛИ СУ МЛАДИ ДАНАС ЗАРОБЉЕНИ (У) ДРУШТВЕНИМ МРЕЖАМА? -Марија Савић 24
СВЕТОРОДНА ЛОЗА НЕМАЊИЋА- *Наталија Ђурић*.....27
УСТАШКИ ЗЛОЧИНИ НА МАЈЕВИЦИ У ДРУГОМ СВЈЕТСКОМ РАТУ- *Александар Савић*.30
ПРАВОСЛАВЉЕ И ЈОГА- *Никола Лазић*..... 31
МАНАСТИР СВЕТОГ АРХАНГЕЛА ГАВРИЛА У ГОРЊЕМ ДРАГАЉЕВЦУ- *Марија Стевановић*.....33
СВЕТА ТАЈНА КРШТЕЊА -Јелена Гвозденовић..36
СВЕТА ТАЈНА МИРОПОМАЗАЊА– *Василије Топић* 37
СВЕТООТАЧКЕ ИЗРЕКЕ.....38
САСТВАРАОЦИ РИЈЕЧИ (ЛИТЕРАРНИ РАДОВИ).....39
САСТВАРАОЦИ ДЈЕЛА (ЛИКОВНИ РАДОВИ).....44

Излази са благословом Његовог Преосвештенства Епископа Зворничко-тузланског Господина ФОТИЈА

Година I, број 2
Бијељина, 2022. године

За издавача:
Протођакон Бојан Чечар

Издавач:
Издавачка кућа
Епархије зворничко-тузланске „СИНАЈ“
Улица Патријарха Павла 40, 76300 Бијељина

Главни и одговорни уредник:
Ђакон Славиша Тубин

Уредништво часописа:
Ђакон Владо Мојевић
Ђакон Жељко Јефтић
Ђакон Бошко Максимовић
Ђакон Славиша Тубин

имејл уредништва:
bogotraziteljcasopis@gmail.com

Рецензент:
Протопрезвитер Синиша Шаренац

Графичка припрема:
Ђакон Владо Мојевић

Часопис излази два пута годишње

Лектор:
Ђакон Давор Арнаут

Штампа:
ЕУРОГРАФИКА, Зворник
Тираж: 2500

Свето Писмо

Свето Писмо је књига
о мени и о теби,
у њој су и сви народи,
јер су створени
да се међу њима
Христос духовно,
Јеванђељем роди

Како је Бог
створио свет,
треба да знамо
сви напамет,
да нам супарник – демон
не би рекао
неку лаж о томе,
како смо ми
сами од себе постали,
и да се тако
Бога Створитеља
не би бојали,
нити у Њега веровали

Египат је тело
које нам Бог даде,
и док смо у Египту
– ми смо у ропству,
зато нам Бог
Мојсија подиже,
да нас из
смрти тела изведе,
и тако у земљу
духовну, обећану
Законом и
пророцима уведе,
да бисмо тамо,
са Богом,
вечно живели

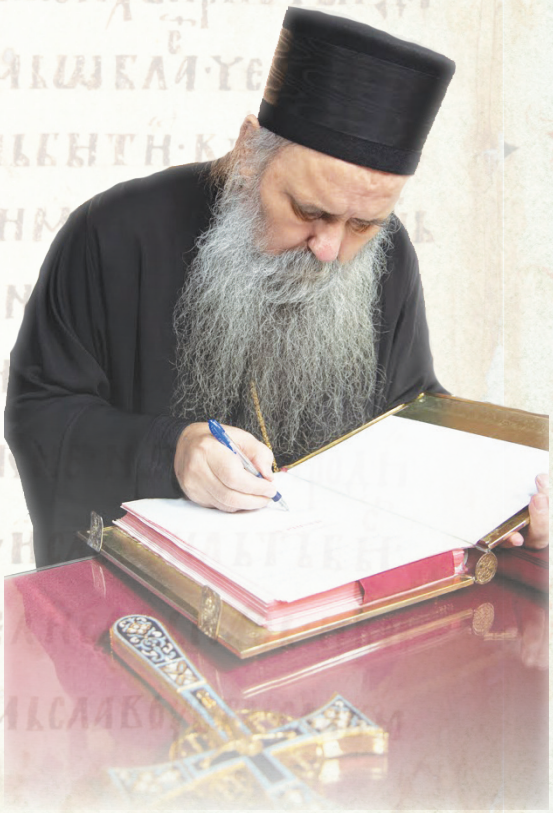
Оно што у Старом Завету
пророчено би,
у Христу Господу
се испуни,
јер нас Он
Духом Светим роди,
да нас смрти,
да нас трулежи
ослободи,
и у Цркви својој,
Телу своме,
Новом Израиљу
крштењем роди,
и охристови,
и препороди

Нису у праву
браћа протестанти,
који кажу да ми
Свето Писмо
не познајемо,
ми са њим живимо,
јер је Христос
главна личност
Светог Писма,
а Писмо се
само у Цркви
разумети може,
зато све људе
и све народе
просветли Боже,
да Свето Писмо
Црквом читају,
и своје душе
тако спасавају

Свака недоумица је
у Светом Писму,
треба ли рат,
треба ли брат,
пророци све рекоше
– и шта би
и шта ће бити,
а и до кад ће
свет постојати,
има ли места у рају
за мене, за тебе
и за многе, многе,
пострадале,
децу и бебе
које иако на земљи
не живеше,
вечност задобише

Чудесно је Свето Писмо,
без њега као
да и ми нисмо,
не постојимо,
зато у нашем орману
нађимо места
за књигу стару, која се
Књигом живота назива,
и овога и онога века,
јер Свето Писмо
почетак има,
а краја нема,
као и овај свет,
а и онај нови, вечни,
који нам долази
у сусрет

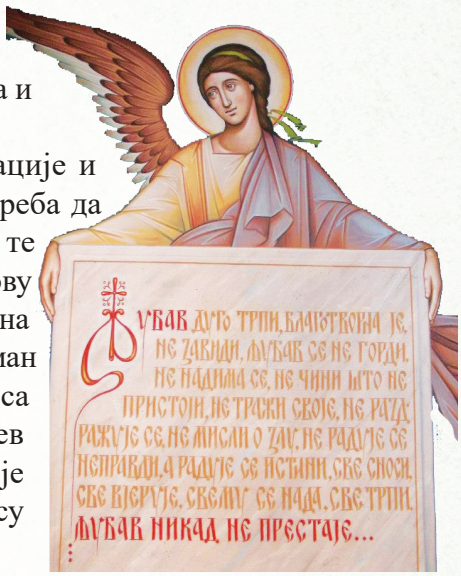
Епископ Фотије

СЛОВО О ЉУБАВИ ЈЕ СЛОВО О БОГУ

Једино Љубав мирише на Бесмртност, јер мирише на Бога!

Питања живота и смрти, бесмртности и вјечности су питања ка чијим одговорима сви тежимо. Желимо вјечност, чини се да понекад као људски род дјелујемо површно и чак злобно. Желимо достићи Царство Божије, а пуни смо гордости коју, свагда, упућујемо ка својим ближњима. Истовремено смо усмјерени ка Љубави и оном што она доноси. А шта је Љубав? Дефиниције нема, али сви знамо и осјећамо да је Љубав пут ка спасењу, ка Царству Божијем и савезу са Творцем. Љубав је Бог, учи нас Свето Писмо. Још је Љубав Божија и доброта и мир, сила и живот.

У овом брзом времену, вијеку технологије, аутоматизације и роботизације, намеће нам се идеја да ми постајемо и да треба да постанемо роботи. Ако ништа онда у емотивном смислу те ријечи. Заборављамо суштину живота фокусирани на његову спољашњу форму. Стварамо једни другима околину која је пуна гнијева, осуде, повишених тонова и неразумијевања. Схиигуман Сава Псково-печерски лијепо нас као хришћане учи да ни са ким не треба разговарати повишеним тоном јер ако гнијев прокључа у срцу, треба знати да је од ђавола, јер од Бога је увијек мир, тишина и спокој душе. Демони нису јаки, само су људи без Господа Бога слаби.

Стога, не подлијежимо стандардима друштвених мрежа и модерног живота похлепе јер то није пут спасења и никада неће бити. Не заборавимо да смо од Љубави Божије из љубави створени. Ми нисмо били потребни Богу, али нас је Он из своје безусловне Љубави створио и даровао нам живот, а и послије пада опростио нам гријехе.

Зато, не заборавимо ни ми на Љубав, упућујмо и дјелујмо из Љубави у овом овоземаљском животу који смо оцрнили злобом и несавршенством гријеха. Наш позив, позив хришћански је да у овом леденом свијету упалимо огањ Љубави Божије која је у нама уколико призивамо име Божије. Та иста Љубав је једина потврда и једини залог у нашем православном егзистирању. Зато, када следећи пут размислимо о куцању на врата бесмртности – знајмо да је једини кључ Љубав. Јер једино Љубав мирише на Бесмртност, јер мирише на Бога!

Анастасија Гогић,
Гимназија Бијељина

ОТАЏБИНА ЈЕ ЊИВА НА КОЈОЈ СЕ НЕПРЕСТАНО СИЈЕ И ЖАЊЕ

Ајде, бре, Милутине, сва ће ова наша страдања, муке и патње наше у читанке да уђу; деца ће вели, унуци и праунуци наши да уче о нама и да се над нашим победама снаже.
Над нашим гробовима – исправљам га.
Па добро, над нашим гробовима – пљеска ме он по рамену.
Што ме пљескаш, мислим се, нисам ја будала да би живот свој дао због читанке,
ал добро – де. („Књига о Милитуну“, Д. Поповић).

Помоз’ Бог, драги чича Милутине!

Пишем Вам врло радо, првенствено из неизмерног поштовања, али и из захвалности за многа ваша одрицања и давања нашој отаџбини. Пишем, што више могу искрено, јер не желим да Вас обмањујем и лажем - та нисте Ви то заслужили. Знам да морам рећи истину, бити поштена, морам чувати наш образ, крвљу умивен. Покушаћу остати доследна Вашим узором и рећи у неколико реченица оно што ће историја у будућности назвати Срби двадесет и првог века, али казаћу и оно што ми копка душу, што морам неком рећи, па било то и Вама, одвећ у слави заборављеном борцу.

Еп о српским орловима, Немањићима, Југовићима, Обилићима, кнежевима, краљевима, Солунцима – сви један до другог, у рамену једнаки стоје на небесима у име свих нас, стоје и величају наш народ, наш крст часни, нашу слободу златну. Бојим се рећи, али морам, бдију над нама и плачу. Питају се где су пак то погрешили, шта су тако грдно учинили, па да их ми тако лако заборавимо, бацимо у кавез неминовне прошлости. Од Ваших времена, много се тога променило, драги чича Милутине. Данас бити сељак значи бити неотесан, некултуран. Апсолутна супротност свега што један поштен, српски сељак јесте и што је икада био.

Па Ви бисте, замислите, данас били пример једног прљавог, примитивног члана овог нашег новог демократског друштва. Није то једино. Данас је одвећ у реду одрећи се својих корена, вере, вековима чуваног огњишта само зато што тако живе неки тамо далеки људи на западу. Да, чича Милутине, они људи који су нас бајонетом секли, конопцем за гушу везивали, они људи против којих су Срби на живот и смрт ратовали, баш они нама говоре о нашем животу, нашој традицији. Данас, они нама својатају и Косово и Метохију, Македонија већ три деценије није наша, називају нас погрдно и свакојако, а ми – пссст, ћутимо.

Морамо, рекох већ, другачија времена. Но, све кренем, па станем, не усудим се да изустим. Срамотно је, чича Милутине, то и да се каже, али ми данас не знамо за Вас, напросто смо заборавили. Понела нас голема сена великог света у малој нашој Србији, па нас је целе обузела, читаве прекрила. Ми данас не знамо ни за Путника, ни за Степу, Мишића или Бојовића, а камоли за сељачке чете Шумадинаца. Нисте ви нама хероји, то место добили су страни људи са туђим језиком, другачијом културом.

Па знам ја то и сама, нису они наши, али тако је како је.

Све звезде Карађорђеве нама ама баш ништа не значе. Није нас ни турски колац, а богами ни аустријски конопац од нас отер'о, већ ми сами себе. Нисмо ми они Срби, који би за краља и отаџбину преко зубате Албаније пешке ишли. Нисмо онај народ, који би за кнеза светог, пред Турке крволоке сам стао. Ми смо само привид, изопачена сена некадашње страсне отаџбинске љубави. Нема ту, земљаче мој мили, шта пуно да се каже. Тобоже смо ми, неки модерни људи, светски сој. Да, да чича Милутине - све ћемо ми бити, сем пара поносних српских опанака. И болује тако наша ова љубљена отаџбина, сад већ љубави жедна. Болује и труне. Труне она, а нема јој ко у помоћ притрчати. Сав је она српски живаљ, све изданке српске, себи изродила, а сад нема никог, остала је сама. Такви смо људи, такав народ. Као да смо се од крви ваше проливене, скупили, постали мањи. Више десетина хиљада лобања леже и дан данас у том вечитом снегу Албаније. Колико њих је потонуло Плавом гробницом, без појања, без крста, обележени само на тренутак, благим таласањем далеког хеленског мора. Више вас тамо лежи, него ли нас што има, који за то знамо. Зато, опростите драги чича Милутине, али Вас су преварили! Нисмо ми никакво јато српских орлова, нема данас витеза Милоша, ни деспота Стефана, ни Црнога Ђорђа, нема! Није требало да ви своје животе дате, није требало да своје синове истим вуцима баците. Зато, опростите ми, мили чича Милутине, немојте нам наше данас за зло узимати.

Џаба сте корак по корак шетали хладном Голготом, узалуд сте мртви против издајника устајали, лепи мој чича Милутине! Нема! Нема данас ко да прати Ваше кораке, сваки траг у снегу плаћен је младим српским животом, али нема, нема поносних Солунаца, остале су све саме авети! У Бога сте се уздали, Њему сте у вечност за нас, за мене притекли – за Христа светог, нисте ни питали, већ сте главе пружили!

А и Он, Небесни Владар наш, није себичан био, те вас је све себи узео, узео сваки преостали српски божур! Божур црвен, крвљу окупан. Та му није доста у Првом, па Другом устанку, те Балканским ратовима дато... Драги Боже, не дај ми рећи што против Тебе, али зар ти се башта одвећ не сјаји божурима, сјаје се вековима уназад српски јунаци? Не зна се само, мили Боже, како су сви српски хероји на Небеса Висока стали.

Исто тако не смем слагати, не смем рећи да су баш сви Срби под бескрајним плавим кругом заборавили ваш стравични Зејтинлик, јер нису.

Писци, наши великани, памтили су вас стиховима, жалили песмама, величали поемама. Милош Црњански, Растко Петровић, Владислав Петковић Дис, Милутин Бојић, Милан Ракић и многи други стали су уз вас речима, римом, језиком и указали да нико не зна и не може да зна муке тешке, док не пређе Албанију пешке. Сликали су речима јаруге Албаније, гладовање изнемогле српске чељади, тихи марш у ледену смрт, нашу пакосну судбу. Да је среће било,они би писали о лепоти наше отаџбине, наших брда, река, о богатој Шумадији. Сада нашу књижевност красе сећања на страдања, бледа сена некадашње краљевине, уистину живе гробнице, живе на папиру и у гласу српског језика. Морам још само ово казати, јер су се и многи други Срби уписали у халу великана. Наш је Никола Тесла, наш је Милутин Миланковић, Михајло Пупин, Милорад Павић и Јован Цвијић, Урош Предић и Паја Јовановић. За њих се гинуло, за Србе, за омладину, за Христа Бога, за крсну славу, за Небеса света.

Вама, уважени наш чича Милутине, Вама нека је вечита слава и ХВАЛА. Хвала Вам за Вашу жртву, храброст, хвала Вам за Вашу љубав. Хвала Вам за Ваше волове и за сваку вашу сетву. Хвала Вам за Ваш живот, који сте вољно дали у руке нашем краљу Пери, престолонаследнику Сандри, па сте с њима тихо табанали од Призрена до Крфа, преко равног Косова, преко суморне, замрзнуте Проклетије, до плавог Јонског мора, вечитог спокоја, највеће српске жалопојке - до безброја белих крстова, светлих и светих српских гробова. Хвала Вам!

Марија Михајловић
Гимназија, Брчко

КРОЗ ПРИЗМУ ЛИТУРГИЈЕ

Бог је љубав (1 Јн 4, 8). Да, заиста је тако, и сами сте много пута чули ове речи, нарочито у времену у ком живимо. Да ли смо их сви исправно разумели? Шта је то љубав за сваког од нас? Када је у питању однос између двоје људи, љубав би се могла описати као прихватање другог онаквог какав је заиста. Шта то значи? Треба да дамо другоме слободу, а не да га мењамо сходно својим жељама, не да пројектујемо наше потребе на њега како би га обликовали у животног сапутника каквог мислимо да треба бити.

Иста је ситуација и са пријатељима. Јер љубав није љубав ако очекује, тражи од другога, условљава га... Љубав је безусловна категорија. Јако је битна чињеница да нема љубави без заједнице и да идентитет мене као личности потврђује други. Управо ту и такву Љубав која нас ничим не условљава добијамо на Светој Литургији. На Божију љубав нас подсећа и Јн 3,16 где читамо да је Бог и Сина свога дао ради нас. Дакле, Христос је својим Оваплоћењем, Страдањем и Васкрсењем нама дао прилику да и ми постанемо као мали христоси, синови и кћери Божије. То постајемо једино на Светој Литургији ту нам Бог постаје Отац. Долазимо као грешници али смо ипак у заједници светих, заједно са светитељима и свима хришћанима. Захваљујући Божијој љубави ми на Светој Литургији сједињујући се са Христом кроз Свето Причешће постајемо чланови Тела Цркве Божије. Предокушамо Вјечност и постајемо личности чији идентитет је потврђен учешћем у истој тој заједници. Само у Литургијској Заједници смо онакви какви би требало да будемо, а не онакви какви заиста јесмо. Зато би требало да пажљиво слушамо речи Литургије и да схватимо да су ту са нама у тој заједници и наши упокојени и сви они којих се сећамо и које спомињемо. Нису престали да постоје, већ између нас постоји само физичка дистанца, али личноносна удаљеност је укинута Христовом победом над смрћу. Био би то велики подвиг ако бисмо могли једни друге да посматрамо кроз призму Литургије. Схватили би коначно да смо упућени једни на друге, да је једино литургијски идентитет наш прави идентитет и да се спасавамо као заједница око Христа и у Христу сабрана и никако другачије! Христос васкрсе!

Момчило Вуковић,
вјероучитељ, Зворник

УЛОГА ЖЕНЕ У ЦРКВИ

Ева је као и Адам, створена по лику Божијем, али она није ни по чему нижа од мушкарца.То свједочи библијски текст гдје се спомиње да је створена од ребра Адамовог, а не од главе или пете његове. Мушкарци и жене су по вриједности и части једнаки пред Богом. Још од времена када је Бог рекао Еви да ће у мукама рађати дјецу, улога жене није била једноставна. Морамо се вратити на почетак, тј. на Евин велики гријех од којег је све почело. Послушавши „заводљиве“ ријечи змије појела је забрањено воће и тако је осудила своје потомство, мужа Адама и себе на живот изван раја. Због свога гријеха, осуђена је да живи у болу и у мукама као и муж. Изговор проклетства „у мукама ћеш рађати дјецу и воља твоја биће под влашћу мужа твојега и он ће ти бити господар“- ово нам говори да је Бог, не само предсказао шта ће се догодити женама, него их је и казнио. У старо, претхришћанско доба жене нису имале права да нешто доносе својом одлуком, већ су биле осуђене на рад у кући и посвећене својој дјеци.

Нова епоха почиње са Мајком Божијом. У Богородици Марији видимо много узвишенији положај од онога који је Ева имала. Марија је својом вјером угодила Богу, вјеровала је да је штити љубав Божија. Она је све ризиковала због материнства. Оно што је за то доба било крајње понижавајуће јесте то да млада жена затрудни, а да није у браку.

Црква је имала велику благонаклоност према женама. Жене су добијале чинове светитељки и мученица, дајући свој живот за Бога укључујући улоге духовних матера, равноапостолних проповједница и ђаконица. У то вријеме, било је мушкараца који су у погледу на жену имали ставове као њихови јеврејски претходници, те си кривили жене говорећи да су оне зле саме по себи, и да их треба избјегавати сваки мушкарац који жели да остане праведник. Напротив, жене су биле најхрабрије и биле први свједоци васкрсења попут мироносица. Жене су све вријеме пратиле Христа кад је пролазио кроз страдања и сам Крст, док се већина апостола разбјежала. Највећи хришћански празник посвећен мајкама и женама су Материце, а узећемо у обзир још један празник посвећен женама, а то је 8. март. Долазимо до сазнања да жене имају нека посебна права на основу овог празника, а жене су имале права и прије 8. марта – Дана жена.

Богородица се изборила за право жене, и као човјека и као мајке. Колико су жене поштоване у вјери, говори нам још један празник жена – Дан жена мироносица који се обиљежава друге седмице по Васкрсу. Празник је посвећен женама које су промијениле свој живот и посветиле га Исусу Христу као Учитељу. Оне су прве посвједочиле чудесном Васкрсењу и због тога су назване мироносицама.

Само кроз љубав и оданост Богу, можемо пронаћи свој истински призив, једино тако можемо започети са испуњавањем позива који нам је задала Мајка Божија. У томе је наш допринос спасењу свијета. Често се питамо, зашто свештеници држе жене даље од олтара? Зашто у цркви постоје мјеста која су женама забрањена?

Сара Ристић, СШ, Лопаре

Да ли је жена гора од мушкарца? У очима Цркве, жена се не сматра нечистом, како се претпоставља у неким псеудо-либералним ставовима. Да је то истина, Црква не би толико величала Дјеву Марију, Црква не би одала почаст мноштву светих жена и дјевица. Не постоји разлика између мушкарца и жене у смислу светости и нечистоте, већ постоје људи који траже спасење, и људи који себе осуде на пропаст. То је једина разлика!

На темељу Христовог учења, апостоли Петар и Павле поучавају о односу мужа и жене.

Апостол Петар каже:„Тако и ви мужеви, живите са својим женама по разуму, указујући им част као слабијем женском сасуду“.

Апостол Павле износи мисао:

„Мужеви, волите своје жене као што и Христос завољеле Цркву и себе предаде за њу“.

Славенка Мијатовић,
Гимназија Лопаре

МАРИЈА, МАЈКА БОЖИЈА, Марек Халтер

“Осим јеванђеља, безбројни су сликари, приповједачи и, у наше вријеме, филмски радници, који су на хиљадама страница и на различите начине причали о томе како су вијекови пролазили.”

Поред свих прича, пјесама, слика, скулптура, Она за нас и данас представља тајну. Ријечи анђела, који јој је пренио вијест, су нама данас добро познате: „Радуј се благодатна Марије! Господ је с тобом, благословена си ти међу женама..!” Али у Маријиним ушима оне нису звучале као стара добро позната пјесма, која доноси утјеху. За њу су оне биле као изненадни ударац благодати и благости, који је био потврда послушности и потпуне преданости Богу, Његовој вољи и милости. Дјевојка Марија је зачела чудесно од Духа Светога и била трудна прије вјенчања. У времену у коме данас живимо то није нека необична вијест. У њено вријеме била је необична, али не и непозната. Постављало се питање шта ће рећи и њени родитељи, пријатељи? Њен заручник Јосиф? Ако је требало неко да јој вјерује онда је то сигурно Јосиф. Али он је био најмање спреман на то. Трудна прије удаје Пресвета Богородица суочила се са тестом вјере њеног заручника Јосифа коме је анђео јавио да је Марија зачела од Духа Светога и да ће родити Спаситеља свијета. Далеко од куће, без мајке или бабице која би јој помагала, Марија се породила у витлејемској штали и своју новорођену бебу ставила је у јасле.

Она мора да је знала какав Син ће Он бити још од времена када му је било дванаест година и када је у расправи и бесједи о закону у Јерусалимском Храму сасвим мирно рекао да је чинио вољу свог Небеског Оца. Чак и раније, на свечаности његовог посвећења у Храму, свештени пророк је прорекао Исусову будућу славу, а Марији упутио жалостиву опомену: „А теби самој пробошће нож душу”. Нож никада није престао да пробија Маријину душу. Како је Исус одрастао и постајао свјеснији своје службе и како се све више одвајао од куће и његове сигурности, нож је наставио да пробија Маријино срце. Коначно се зарио до сржи када је стајала у подножју Крста на којем је Исус био разапет. Исус је дао свој живот за свијет, а Пресвета Марија је у извјесном смислу, дала свој живот за Исуса. Свака добра мајка жртвује се за своје дијете - оставља своје личне циљеве и снове да би своје вријеме и снагу уложила у помагање свом дјетету да одрасте и сазри. И ми смо позвани да преузмемо ризик љубави, знајући да нам она може донијети бол и жртвовање. Ако можемо да одговоримо као Марија:„Ево слушкиње Господње; нека ми буде по ријечи твојој...”, и ми ћемо као и она чути обећање о Божјем благослову: „Не бој се... јер си нашла милост у Бога”.

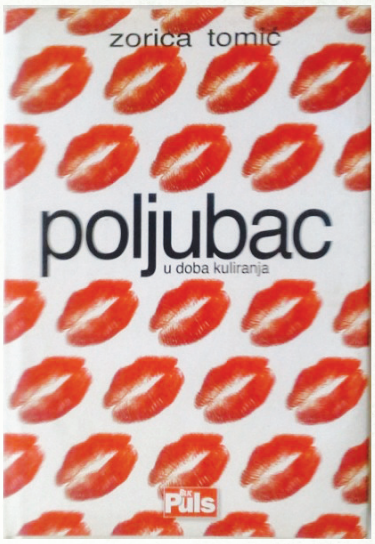

Уплакана Пресвета Мајка у подножју Крста није посљедња слика Марије. Ми је виђамо како још прије зоре, у недјељу рано ујутро, жури на гроб свога Сина да му ода посљедњу почаст. Она је нашла празан гроб и чула вијест о Васкрслом Исусу, Њеном Сину. Ниједно Јеванђеље није забиљежило сусрет између Васкрслог Исуса и Његове Мајке, али свака мајка то може да замисли. Свака жена која је вољела зна оно што је знала Пресвета Марија и може да донекле замисли непрекидну Радост у сусрету Мајке са Васкрслим Сином у вјечности.

Жељана Мичић,
Гимназија, Бијељина

КУЛИРАЊЕ ИЛИ СТРАХ ОД БЛИСКОСТИ

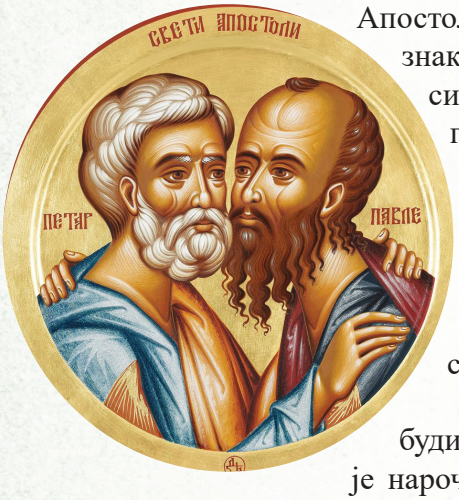

Живимо ли у доба кулирања? Кулирањем као егзистенцијалним ставом бави се др Зорица Томић, културолошкиња, у књизи „Пољубац у доба кулирања“, која је за кратко вријеме постала бестселер.

Ауторка анализира савремену културу која све више промовише дистанцу умјесто блискости, питајући се с разлогом, да ли савремена медијска култура, која фаворизује солирање као модус вивенди, одбацује сваку идеју о било каквој заједници, па и оној између мушкарца и жене.

Одсуство сваке блискости је слика односа данашњих генерација, које болују од опште апатије и индиферентности. Савремену епоху Зорица Томић види као вријеме у коме су одбачени појмови љубави, романтике и осјећајности, и они се везују за архаичне моделе понашања. Друштвена клима се промијенила до те мјере да модели комуникације, иако софистицираније, више доприносе озакоњењу “дистанце него било које форме присности“. У таквом амбијенту и пољубац као парадигма блискости изгубио је своје основно значење.

Пољубац је најкомплекснији облик људског понашања и интерперсоналне комуникације, без обзира да ли изражава симпатије, допадање, љубав, пријатељство, ерос, праштање, чак и манипулацију. Пољубац је присутан и у Светом Писму, као и у богослужбеном животу Цркве.

Апостол Павле у Посланици Римљанима препоручује пољубац као знак заједнице. С обзиром да живимо у времену инстант културе, симулације свега, није ли важније но икад афирмисати црквени поглед на свијет?

У нашем језику синоним за глагол љубити је цјеливати, у чему се назире и суштинско значење ријечи пољубац, а то је жудња за цјелином, пуноћом. Управо заповијест Христова да љубимо ближњег као самог себе, упућује нас на другог, да у другој личности препознамо њену, али и своју непоновљивост.

Нови животни образац изражен је, међутим, у поруци, буди сингл, немој се везивати. Оно што мијења значење пољупца је нарочито технолошка ера, којој припадамо и која по ријечима ауторке указује на „перспективу сусрета човека и машине на скоро органском нивоу“.

У ери императива свеопштег умрежавања реална је опасност да умјесто стварног пољупца буде понуђен виртуелни. Зорица Томић савремену културу види „парадоксално смештену између обавезујућег феномена, делиријума комуникације и све већег људског отуђења, посредованог с једне стране новом електронском технологијом, а с друге, галопирајућом логиком капитала, која у другом не види циљ, него средство“.

У добу кулирања и свеопштег симулирања можда никада није било потребније да се из Цркве зачују ријечи љубљеног ученика Христовог да љубимо једни друге на начин на који је Господ љубио нас. У том смислу књига Зорице Томић звучи као глас вапијућег у пустињи, која суштински разоткрива сајбер универзум, у коме нема комуникације лицем у лице.

Милена Миловановић,
вјероучитељ, Бијељина

ВЈЕРА У ЖИВОТУ СРЕДЊОШКОЛЦА

Вјера је основа сваког живог бића. То је дар Божији, лични, посебан и јединствен однос појединца са Богом. Нажалост, у неком тренутку живота сви напуштају Бога, губе вјеру и окрећу се тами, а ми, средњошколци, имамо још већу тенденцију ка томе. Почетак средње школе није лак. Постоји низ препрека и изазова које треба превазићи. То је веома велики корак у коме бирамо како ћемо провести остатак живота, чиме ћемо се бавити и све у свему почињемо да истински образујемо своју личност. Али уз позитивно размишљање и јаку вјеру, уз Божију помоћ, све то можемо да превазиђемо. Јер Бог је тај, и наша вјера у њега, који ће нам дати снагу да увијек имамо бистар ум и да знамо шта радимо. Порока има на све стране, нема потребе да их набрајам, а ту падамо чешће него рјеђе. Падамо у гријех и искушење, окрећемо се свему лошем, губимо себе и понекад вјеру. Правимо грешке због којих ћемо се много кајати у будућности, нешто што ће можда чак и окаљати нашу личност заувијек.

Мрља која се не може избрисати нити заборавити. Сада у овом тренутку мислим да је то сасвим у реду. Водимо се тиме да се „једном живи“. Не размишљамо о посљедицама и даљем животу. Окрећемо леђа Богу који нас чека раширених руку.

Не схватамо шта радимо, рационална страна нас је потпуно заслијепљена гријесима и тамом. Као појединац и јединствена личност, свакодневно се борим против тога и покушавам да избјегнем. Окружена сам гријесима, искушењима и покушајима да изгубим себе. Међутим, не подлијежем.

Не дозвољавам никоме и ничему да ме одврати од Бога и моје вјере. Ја вјерујем у Бога само зато што то желим. Шта год ми други причају о Богу, ја их не слушам, јер је то њихово мишљење и њихова (не)вјера. Нико не може да вјерује за некога, и зато свако има право на своју веру. Вјера у Бога не значи само рећи „ја вјерујем“, већ је треба и показати. Сваког дана треба се молити и захваљивати Богу. Али морате истински вјеровати у то.

Не само говорити празне ријечи, прочитати молитву прије спавања и онда се надати великим чудима. Морамо да верујемо да ће Он услишити све наше молитве и повести нас на прави пут. Наше ријечи када се молимо треба да буду испуњене истином и покајањем, а не лажима. И што човјек више вјерује, материјалне ствари му постају све бесмисленије. Духовни живот је много јачи од физичког. А управо због тога, када почнемо да истински вјерујемо и да практикујемо ту вјеру током свог свакодневног живота, схватићемо да у ствари сви проблеми који се дешавају нису толико важни.

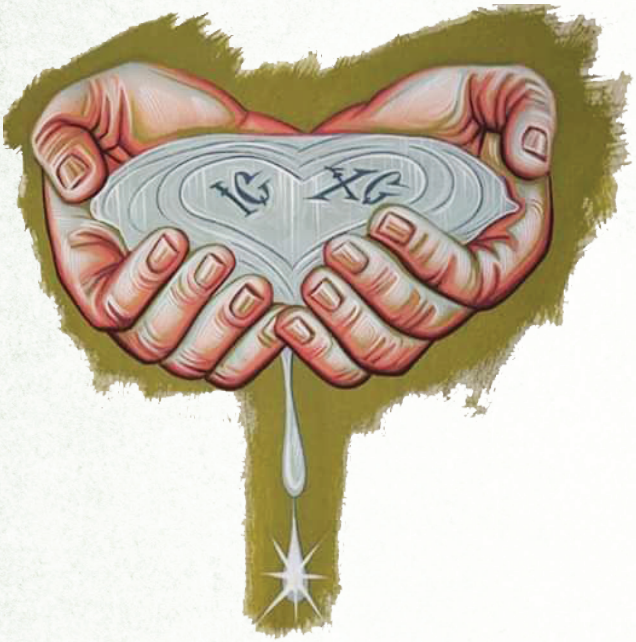
Да немамо разлога да бринемо о њима јер је Бог тај који ће нам помоћи да све пребродимо. Чак и ако направимо неки гријех, ако се покајемо Бог ће нам опростити. Треба схватити свој гријех и више га не понављати, молити из дубине душе и затражити опрост. А Бог ће опростити, поново нас дочекати отворених руку да му се вратимо, попут јеванђелске приче о блудном сину. Зато окренимо се вјери и, како каже Символ вјере, вјерујмо у једног Бога, Оца, Сведржитеља и Творца.

Валентина Перић,
Пољопривредна и медицинска школа
Брчко

По томе ће вас познати да сте моји ученици, ако будете имали љубави међу собом (Јн. 13, 35).

Господ од нас тражи само двије ствари: Љубав према њему и љубав према ближњем. Већ на почетку самог закона Божијег видимо да Он од нас не тражи ништа много, али добијајући слободу размишљања на нама је да одлучимо хоћемо ли поштовати Господа или радити по своме. Пратећи историју, видимо много пута Божије откровење човјеку и његово помагање у најтежим тренуцима. Данас је човјек на жалост окренут више земаљским стварима. Јуримо за нечим недостижним, нечим материјалним, нечим што нас прави љубоморним и удаљава једне од других. Љубомора, гордост, похлепа, само су једни од противника закона Божијих и тама која све више испуњава овоземаљски свијет и баца нас у понор. Не каже Господ узалуд: „љуби ближњега свога као самога себе", но ми мислећи да посједујемо сву памет свијета и овај Божији савјет газимо као последњи каменчић на земљи, гојимо се од гријехова чинећи да они о испуњавају нашу унутрашњост и спријечавају да будемо боље особе. Чудимо се сваки дан зашто се силна зла по свијету дешавају, а ти догађаји нас ријетко подстичу на покајање и да живот свој окренемо ка Господу. Ко Господа не носи у срцу, тај не носи ни смиреност ни покајање ни разумну свијест према себи и околини. Стављајући себе на прво мјесто, гордити се, понижавати друге, мислити да нико изнад нас не постоји, дјела су која нас могу тако лако однијети на дно, а тако тешко избавити из њега и на тај начин отежати пролаз у Царство Небеско.

И на крају, након свих ових написаних ријечи, свијет се неће промијенити, јер је тешко искоријенити зло које обузима нашу душу, а још теже настанити нешто добро у њу. Зато требамо ставити руку на срце и од Господа затражити опрост, јер сва добра дјела која требају да чине свакодневницу нашег живота, замјењује она лоша страна и гријехови, а да тога "нисмо ни свјесни".

Ања Пејић,
Медицинска школа, Добој

ЈЕСМО ЛИ НАСЛЕДНИЦИ АПОСТОЛА?

Има ли, браћо, међу нама љубави или се колебамо као апостоли када је Христос био одсутан па су почели да размишљају "ко је међу њима први"? Овде на примеру видимо да удаљавање од Христа дефинитивно чини човека слабијим и подложним искушењима, али не мора нужно ни Његова близина да буде гарант доброте и љубави! Јуда је то показао! Човек који је био већину времена уз Христа, сведочио многим Његовим чудима, изабрао је да га изда! Често сам се питао зашто је то учинио, али и људи су ми постављали питање да ли је Јуда морао то да учини, "да се збуде" што је у Писму речено? Наравно да није! Јуда је итекако имао избор, као што и сви ми имамо тај избор! Господ је дефинитивно "спремио" план и за ту варијанту како да се спасемо и да га Јуда није издао! Јер ако је Јуда на било који начин био "условљен" ту би се укинула слобода сваком људском бићу. Христос и према Јуди поступа педагошки и са љубављу. То видимо у реченици "Један од вас ће ме издати". Дакле не упире прстом у неког од ученика и не ствара осећај кривице, већ нуди прилику да се размисли и покаје!

Подстакнут овим примером размишљам како ја користим своју слободу? Да ли ћу неком свом брату бити Јуда то је само моја одлука и ничија више! Нико ми не може и не сме бити изговор! Заблуда је рећи нпр. демони су криви! Не нису, ти си тај који бира да ли ћеш дати целив као Јуда! Разумљиво је то што тражимо начин да се оправдамо јер је у људској природи да криви другога. То "вучемо" још од Адама. Дакле видимо да присуство у Цркви, чак и рад у служби, није никакав гарант било какве доброте и светости, но још једна одговорност да будемо "светлост свету". По делима ће нас познати – рече Свето Писмо - зато радујмо се успеху другога, нека нас весели ако неко сеје семе јеванђелске истине, и нека ми доброта и труд сваког мог брата у Христу буде подстицај да и ја будем бољи и следим његов пример, а не искушење и камен спотицања! Увек је лакше бити критичар него стваралац!

Момчило Вуковић,
вјероучитељ

Да ли сте знали да???

ПРИЧЕШЋЕ – један од суштинских тренутака у православној Литургији, синоним за Свету Евхаристију. У православној традицији постоји Литургија без анафоре (освећења дарова), али не постоји Литургија без причешћа служитеља и вјерника. Без причешћа, смисао Литургије као заједнице био би опорекнут.

ВЈЕНЦИ (односно круне) се полажу на главу женику и невјести приликом савршавања Свете тајне брака. Праве се од метала, са крстићима на врху и са представом Спаситеља на једном, а Мајке Божије на другом. У старини, а понегдје и данас, прављени су од свјежег биља и цвијећа. Симболизују мученичке вјенце, који су истовремено и вјенци славе.

ВХОД, УЛАЗАК представља богослужбену радњу коју врши свештенство и чланови нижих црквених чинова, а он подразумјева излазак из олтара на сјеверне двери, обилазак око амвона и поновни улазак у олтар кроз царске двери. Разликујемо: мали и велики вход на Литургији, и вход на вечерњем богослужењу.

ГОРЊЕ МЈЕСТО, синтронос, сапрестоље. Поставља се до самог зида у олтарској апсиди. Синтронос је симбол престола славе Божије и састоји се од епископског трона и сједишта за свештенике. Епископско сједиште поставља се на узвишење, због чега се између осталог и назива горњим мјестом. Ту за време читања Апостола долази епископ који служи и представља Господа Славе.

МЕТАНИЈА
Клањање, поклон. Грчка реч μετάνοια (метаноја) значи преумљење, промјену ума, покајање, тако да је метанија поклон који долази од покајног расположења. Чинити метаније, тј. метанисати, значи клањати се, поклонити се. Метанији увијек предстоји и за њом слиједи осјењавање крсним знаком. Метаније су тјелесни израз наше вере и молитве.

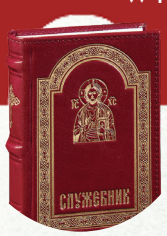
ТРАПАВЕ СЕДМИЦЕ су седмице у којима је разрјешен редовни пост сриједом и петком. Неке од њих следују великим празницима, док су неке установљене да подвуку значај и карактер одређеног дјела црквене године. У цјелини, трапаве седмице имају и практични смисао предаха од поста, или припреме за строжи пост.
Има их укупно пет.

ЦАРСКЕ ДВЕРИ
Средишња врата на иконостасу, постављена тако да се отварају тачно према часној трпези. Царским, или светим зову се због тога што кроз њих, у светим даровима, улази Цар Славе – Христос. Према другом тумачењу, ова врата носе такав назив и зато што је, кроз њих, у Византији, од лаика само цар могао своје дарове унјети у олтар. Кроз царске двери, обављају се само најсвечанији изласци. Симболички представљају врата Раја.

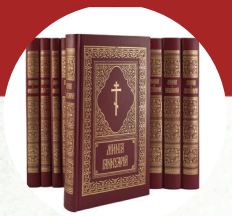

СЛУЖЕБНИК (грч. Ιερατικόν или Λειτουργικὸν) је књига за свештенослужитеље у којој су изложени непроменљиви дјелови свакодневног богослужења, и то оно што треба да произносе и чине свештеници и ђакони. Служебник садржи поредак вечерња, јутрења, Литургије Светог Јована Златоустог, Литургије Светог Василија Великог, Литургије Пређеосвећених Дарова.

Да ли сте знали да???

МИНЕЈИ – дванаест књига, према дванаест мјесеци у години, које садрже свакодневне службе од 1. септембра до 31. августа (по реду црквене године), односно празничне службе и службе светих током целе године.

СОЛЕЈА
је спољашњи „испуст“, на средини полукружног облика, који из олтара води у наос.
На средини, преко пута царских двери, солеја полукружно обликује амвон. На бочним странама солеје налазе се мјеста за појце, пјевнице.

ТИПИК
Устав, поредак богослужења. Сама природа богослужења, као јавне молитве, захтјева постојање прописаног чина који ће одређивати како оно треба да се врши. Развој богослужења учинио је неопходним успостављање литургијског поретка (чина) за његово уређено вршење. Тако је почело састављање парохијских и монашких типика.

ЈЕКТЕНИЈА
измољавање; низ молења (прозби) на које вјерни одговарају са Господе, помилуј. Прозбе у јектенијама садрже разноврсне молбе Богу – од молби за појединачне људске потребе, до молби за цијели свијет. Јектеније на богослужењу произноси ђакон, или свештеник уколико не служи ђакон.

ДАРЦИ

То су два покривача исте величине, обично у облику крста, којима се на проскомидији покривају дискос и путир. Служе, разумије се, практичним потребама, али се употребљавају и из разлога симболике и побожности. Симболизују Господње погребне покрове, да би касније почели да симболизују и пелене (у вези са Рођењем Господњим).

ГУБА

Црквенословенска ријеч губа односи се на округао сунђер који се користи за брисање светог путира, после употребе светих дарова, и ставља се у њега (у путир) да би упијао влагу после чишћења. Прије ће бити да је уведен да симболизује сунђер којим су римски војници појили Спаситеља на крсту (Мт. 27, 48; Мк. 15, 36; Јн. 19, 29), него из практичних разлога.

ЗВИЈЕЗДИЦА

је начињена од двије савијене металне полугице које су спојене унакрст, и полаже се на дискос у току проскомидије како би придржавала дарке (покриваче). Симболизује небески свод (а дискос земљу), или, према каснијој симболици, звијезду коју су видели мудраци.

ТОПЛОТОМ
се назива посуда у којој се гријe или преноси топла вода и налива у путир прије светог причешћа. Ова пракса постоји само у византијском литургијском типу и има за циљ или да истакне нетрулежност Тјела Господњег, или топлоту Светога Духа, или Христово васкрсење из мртвих – Тјело и Крв живога Христа, с тим што се не искључују и утицаји обичаја за трпезом (мијешање вина и топле воде) или чак и практични разлози (замрзавање путира у хладним областима и хладним годишњим добима).

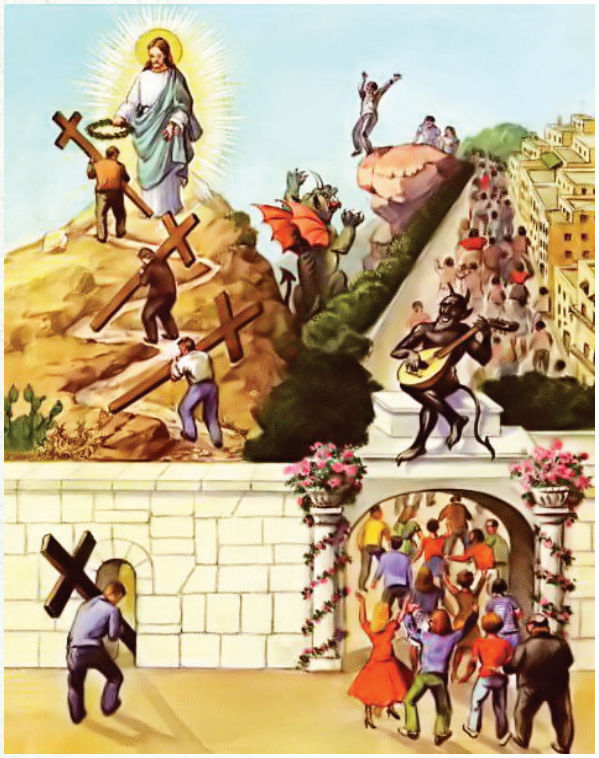

ХРИШЋАНСКИ ПОГЛЕД НА СМИСАО ЖИВОТА

Трагајући за разлозима и чекајући одговоре на давно постављена питања, полако схватамо да је кључ у нама самима. Рођени смо са вјером и живимо у њој, ако радимо на њеној снази, често осјећамо да су искушења већа. Не одустајемо, јер вјерујемо и када стигнемо до безусловне вјере дошли смо до исконске спознаје суштине и више не тражимо одговоре на поменута питања: Зашто ми се ово дешава? Чиме сам то и то заслужио?

Пут добра је пут страдања којим ходимо са исконском смиреношћу препуштени некој врсти тиховања. До тога долази кроз спонтану тежњу ка удубљивању у себе и усхићењу ка Богу кроз молитву. Када постигнемо смиреност одагнали смо страх и спремни смо да у свему нађемо смисао. Сама воља за смислом нас приближава Богу.

Његујемо љубав према постојању, животу и његовом другом облику, његујемо љубав према непријатељу и бирамо ријечи када о смислу говоримо, јер ми говоримо, осјећамо и ширимо то стање. Када немамо зле мисли према ономе ко нас повређује, ми служимо Богу и вјери у којој смо створени. Непријатељ је у ствари твој сурови пријатељ или искушење твоје снаге и вјере, свагда, онолико колико можеш искушење да носиш и као Крст понесеш.

Утјеха није у пролазности времена и живота, него у његовој вјечности, јер прошло вријеме и јесте вјечно и непромијењено стање. Пролазна је само изгубљена прилика, а све што искористимо, постаје стварност и тиме је сачувана од пролазности, а душа живи за вјечност. Само се одређене ствари током живота потискују ка забораву, јер нове пристижу информације, али све проживљено оставља печат на личност. Човјек кога упознамо данас не би био то да није имао управо такву прошлост, какву је имао и да није у свим моментима остао достојан своме дигнитету. Остати досљедан, смирен и спокојан у свим животним искушењима, значи остати у вјери, предати јој се и управо када је најтеже наћи смисао и живјети те моменте.

Петра Спасојевић,
Гимназија, Лопаре

ДРУГИ

„Могућност Другог зависи и од капацитета нас самих“, записао је Драган Великић. У ствари ми смо ти који одређујемо Другог, његове могућности, потенцијал, Други је онакав каквим га ми видимо. Но, по речима славног Херодота, и Други је кључ за разумевање нас самих, Други је огледало у коме се и сами огледамо. Без тог односа Ја и Ти, свет је анонимна маса. Постојимо у ствари у дијалогу са Другим.

„Tantum cognoscitur,quantum diligitur“ (ми познајемо колико волимо) учи нас једна латинска сентенца. Михаил Епштајн љубав дефинише речима: “Не, без Ње.“(мисли на одређену и конкретну личност). Само Други може учинити да изађеш изван себе, изван својих лимита. Ти и не знаш где су твоје границе, Други ти их исцртава, ти и не знаш ко си, Други ти говори о теби и показује тебе. Други је твоја егзистенција, ти постојиш у Другом, не у себи.

Основна човекова глад је да дотакне срце Другог, јер је то извор његовог постојања. Али сусрет са Другим увек је неизвестан. Највећи подвиг је упознати Другог у апсолутности његове различитости у односу на тебе, смоћи снаге да волиш Другог и у највећој његовој слабости. Подвиг није гладовати у односу на храну, подвиг је гладовати за Другим без престанка, али не гладовати у смислу избегавати, него жудети за Другим свим својим бићем, не моћи ни трен без Другог.

Страх од другог и другачијег данас је доминантан у западној култури, коју и сами делимо. Све више осећамо претњу од присуства Другог. Заједница и другачијост мире се једино у Личности на прави начин, јер “личност је другачијост у заједници и заједница у другачијости Личност је самобитност која извире кроз однос - то је „Ја“ које постоји док год је везано са „Ти“ које потврђује њено постојање и њену другачијост. У свом антрополошком значењу Личност је непојмљива без слободе, она је у ствари слобода да се буде Други, то је слобода за Другог, а не слобода од Другог, слобода као љубав и љубав као слобода“.

У личним односима, а сваки лични однос је љубавни однос, све извире из те дијалектичке везе, то мора да буде процес прожимања из кога обе стране црпе сопствену егзистенцију. У личним односима нема клишеа, сваки лични поглед је нестереотипан, јер је мој, јер је Твој, само у Другом откриваш сопствени ДНК-а, тек са Другим тражиш и чезнеш за бесконачним, тек са Другим опитујеш бескрај. Други ти открива бесконачно и призива те у бесконачно. Други ти помера границе твојих моћи, али и немоћи. Све ти даје, а само једно тражи -безусловну љубав.

„Богат сам онолико колико имам да дам, колико волим, толико сам срећан“, писао је Милован Данојлић у својој књизи “Црно испод ноктију“. Ништа човек нема за стално, ни љубав, ни слободу, ни то црно испод ноктију, сваког тренутка за све се бори, све нам је понуђено. Један од најпознатијих француских философа Бадију, у „Похвали љубави“ објашњава да љубав није уговорен однос иницран жељом за сигурношћу, нити хедонистички однос, “већ авантура, односно искуство стварања „бића удвоје“, насупрот изолованости Једног и страшном индивидуализму који нас све угрожава. Она међутим, не значи фузију, већ вољење Другог у његовој различитости“. Тај пут је дуг, неизвестан, али једини који води до Другог, другачијег од тебе, али твог, пронађеног од тебе, потврђеног тобом, откључаног тобом.

Други је наша лука, неизбежност, без те релације са Другим живот је лист на ветру. Оног тренутка када се упутимо у бескрај Другог ми почињемо живети сопствени бескрај.

Без Другог не можемо ни имати захтев за непролазним постојањем, за загрљајем Вечног. Тек са Другим дрхтиш пред претњом Краја, тек са Другим имаш најдубље искуство глади за вечним трајањем. Најлепши цветови у Божјој башти јесу светитељи, а светитељ је онај који живи за Другог и умире за Другог.

У Царству Божјем срешће се они који су афирмисали Другог до разлога сопственог постојања. “Када учинисте једном од ове моје најмање браће, мени учинисте... када не учинисте једном од ове мале браће, мени не учинисте.“ (Мт 35,45). Нема пута у Царство Божје заобилазницом, не може се пречицом, не може поред Другог, него само кроз Другог.

Милена Миловановић,
вјероучитељ, Бијељина

ДРУШТВЕНЕ МРЕЖЕ И МЛАДИ

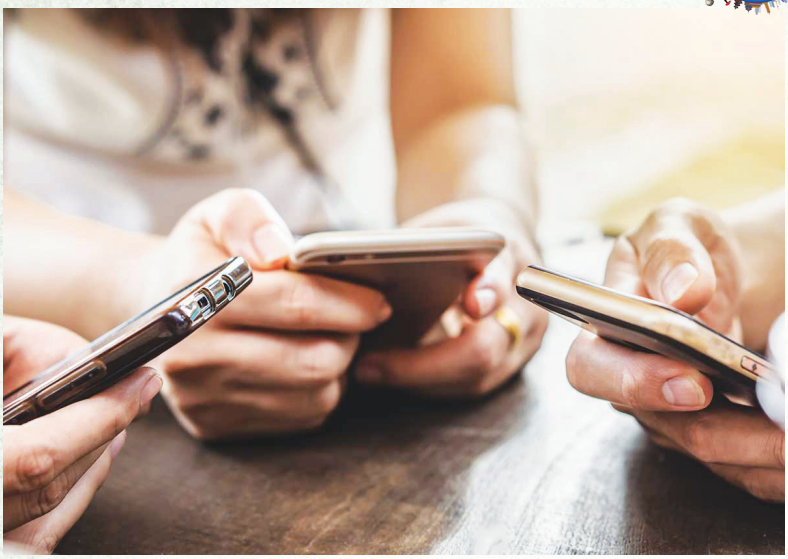
По дефиницији, друштвена мрежа је врста интернетске услуге, најчешће у облику платформе. То је интернетски простор чија је примарна улога повезивање корисника. У данашњем друштву, ове платформе имају јако велики утицај. Утицај друштвених мрежа посебно је изражен код младих особа, које су практично одрасле на истим. Најпопуларније друштвене мреже данас су свакако: Instagram, Snapchat, TikTok, али и многе друге. У животу сваке младе особе, ове апликације заузимају битно мјесто. Али, као и све, и друштвене мреже имају позитивне и негативне стране. Позитивних страна има много.

Као прво, друштвене мреже су донијеле револуцију у информисању и учиниле информације доступнијим него икад прије. Ово има и своју негативну страну, јер се лажи шире исто као и истините информације. Друга позитивна карактеристика је чињеница да млади на овим платформама могу да искажу своју креативност, било то у креирању видео-материјала, у фотографији или некој умјетности, друштвене мреже су одлична платформа за показивање свог рада. Оне представљају добар начин да појединац својим радом допре до великог броја људи. Такође, многи млади људи друштвене мреже користе као платформу за изражавање сопственог мишљења, у нади да ће наићи на разумијевање на које можда не наилазе ван виртуелног свијета. Већина се на овај начин повеже са вршњацима који имају исти или сличан проблем, па тако стичу пријатеље.

Поред ових позитивних карактеристика, друштвене мреже имају и озбиљне негативне особине, и могу да проузрокују страшне посљедице. Можда и највећа негативна особина друштвених мрежа је чињеница да изазивају зависност. На ову тему је рађен велики број научних истраживања. Друштвене мреже су креиране тако да подстичу лучење допамина (хормона среће), који се јавља као позитивно поткрепљење након остварене интеракције са другим корисницима. Под поткрепљењем се подразумијева свака посљедица која слиједи након одређене активности. Овај механизам је потпуно исти за све зависности, била то зависност од коцке или од друштвених мрежа. Друга два фактора која утичу на стварање зависности су страх од пропуштања нечега, изостављања, и у сврху одбрамбеног механизма, како би се особа заштитила од усамљености или анксиозности. Много младих људи не би могло замислити свој живот без употребе друштвених мрежа, и то је један од већих проблема данашњице. Најчешћа посљедица која се јавља усљед зависности је недостатак пажње и концентрације.

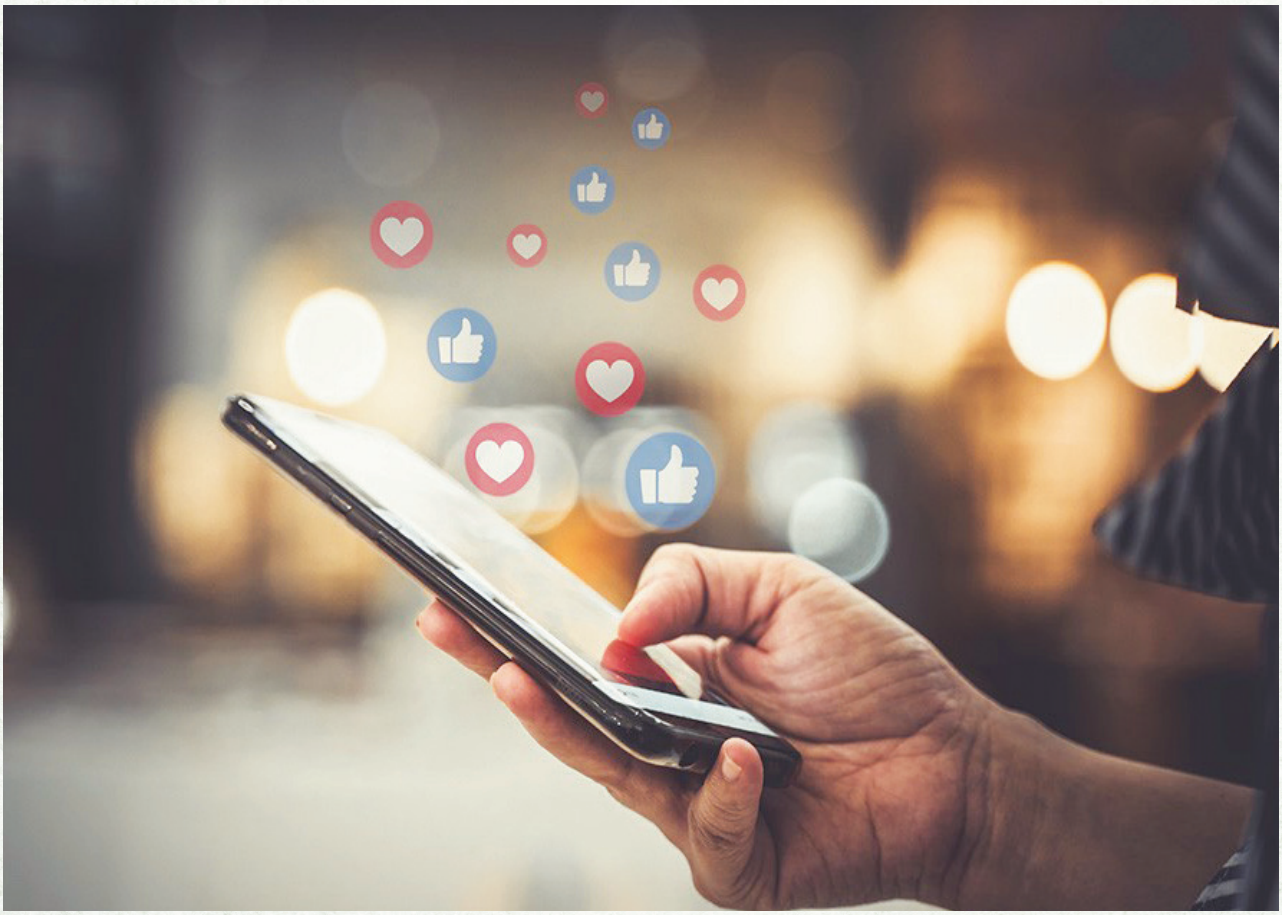

Друга врло битна негативна особина друштвених мрежа је утицај на ментално здравље младих. Људи на друштвеним мрежама приказују себе и свој живот у најбољем могућем свјетлу, али тиме најчешће само обмањују себе. Ничији живот није савршен, али сви људи настоје да се прикажу као савршени, иако то нису. Млади људи, у свом најосјетљивијем животном добу, гледајући такве садржаје, желе да имају савршен живот, и након што увиде да тако нешто није могуће, губе самопоуздање.

Са ниским самопоуздањем се бори огроман број младих људи. Ниско самопоуздање готово увијек са собом носи и несигурност у себе, свој физички изглед, интелектуалне способности итд.

Јавља се и незадовољство собом, својим животом, што најчешће произилази из упоређивања себе са другима. Највећа пријетња по ментално здравље младих особа је то схватање да број „лајкова“ и коментара одређују вриједност некога као особе.

Млади кроз друштвене мреже траже валидацију, потврду да су лијепи, паметни или нешто слично, а као референтну вриједност за то узимају број „лајкова“. Када то изостане, јавља се осјећај безвриједности или небитности, што може бити окидач за страшне посљедице.

Један од аспеката друштвених мрежа, који се код нас јако често занемарује, је дигитално насиље (cyberbulliying). Кријӯћи се иза лажних имена и профила, људи стичу храброст да изговоре ствари које не би смјели рећи некоме у лице, при томе игноришући како се осјећа она друга страна, и какве посљедице то може оставити на њу. Због стигматизовања менталног здравља у нашем друштву, млади најчешће одлучују да ћуте о насиљу које трпе и покушавају да се носе с њим на различите начине, што не успијева увијек и свима. Тако несрећни и несхваћени се одлучују на потезе којим покушавају да побјегну од себе и своје несреће. Одлазак са друштвених мрежа се најчешће покаже као лоша опција, може имати контраефекат и само још више охрабрити насилнике.

Друштвене мреже не морају бити нужно лоше, чак напротив, могу да донесу са собом неке позитивне ствари, али да то све не зависи од друштвених мрежа, него од онога ко их користи.

Ања Којић,
Гимназија, Лопаре

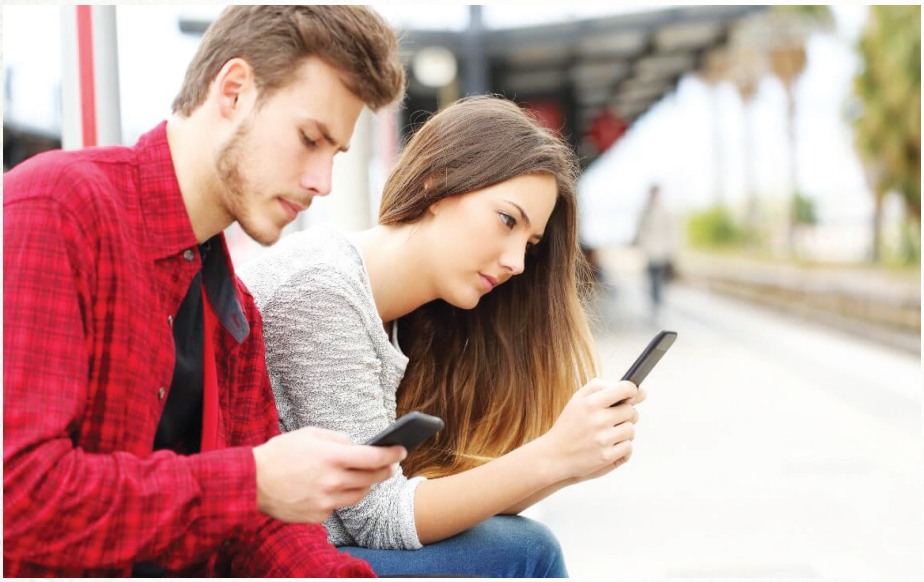

ДА ЛИ СУ МЛАДИ ДАНАС ЗАРОБЉЕНИ (У) ДРУШТВЕНИМ МРЕЖАМА?

Данас, у овом времену тешко је бити млада особа. Окружени смо разним садржајима и понекад је тешко изабрати у шта вјеровати, те шта је исправно и реално, шта је заправо стварно. Друштвене мреже формирају наше ставове и намећу нам свој идеал љепоте! Понекад као да тражимо неки бијег од стварности и прелако се дамо увјерити да су други увијек насмијани и расположени и да немају никакве проблеме, а можда имају и веће и горе од нас. Често мислимо да сви осим нас живе своје забавније, испуњеније и савршеније животе и да то морамо и ми сами слиједити, тј. да све на нама и око нас мора бити савршено, а не мора. Сасвим је у реду понекад бити нерасположен, тужан и незадовољан. Наравно, сви смо ми различити како физички тако и у свом унутрашњем свијету. Посебност и различитост је оно што данас морамо његовати и поштовати. Већина младих данас нема развијено критичко размишљање и тако оно што нам други сервирају на самим друштвеним мрежама узимамо као једину истину. Мислимо да су други паметнији, популарнији, љепши…

Важно је знати изабрати кога пратити, слиједити и у шта вјеровати. Породица, вјера и пријатељи би требало да нам буду оно за шта ћемо се чврсто држати и у шта ћемо вјеровати и чија мишљења ћемо саслушати. Било би добро да нам друштвене мреже буду разбибрига и разонода, необавезно дружење и забава.

Ако боље размислимо, друштвене мреже данас су многима посао и маркетинг и многе објаве су плаћене рекламе и партнерства. Људи олако вјерују свему и свачему само зато што ти то препоручи неко кога пратиш, а кога у животу можда уопште ниси ни видио. Будимо промјене и будимо храбри.

Нисмо ни ми обични ни необични. Своји смо, Божији смо! Оно што је најважније – стварни смо!

Марија Савић,
Гимназија Лопаре

СВЕТОРОДНА ЛОЗА НЕМАЊИЋА

Међу бројним српским династијама највећи допринос српској држави и народу дала је династија Немањића, која је владала скоро два вијека. Почетком XII вијека на Балкану стоје насупрот једна другој двије српске државе – Рашка и Зета. Њихови међусобни односи су само понекад били складни, а стална нетрпељивост је најчешће доводила и до крвавих сукоба. Зета је једно вријеме носила назив Диоклија или Дукља, то је био назив за средњовјековну област која се простирала од Боке Которске до ријеке Бојане. Династичке борбе у Рашкој избиле су након смрти великог жупана Вукана. У међувремену док се Урош, Вуканов синовац, није дочепао власти, Завида је владао једно вријеме. Завида је, претпоставља се 1113. године, добио сина коме је дао име Немања.

У то вријеме, Завида је живио у Рибници код Подгорице, па се претпоставља да се Немања ту и родио. Крштен је по католичком обреду и обичају, такође у Рибници. Одбацивши латинску цркву, у којој је крштен, Немања у зрелом добу прелази у православље и постаје његов досљедни сљедбеник, бранећи га од сваке јереси, посебно богумилске. Велики жупан је постао 1169, а осамосталио је српску државу 1180. године. Предавши у старости престо сину Стевану (1196), Немања се замонашио у Студеници добивши име Симеон, а одатле, након двије године, одлази на Свету Гору (манастир Ватопед), гдје у Хиландару, подигавши га из рушевина, умире 13. (26.) фебруара 1200. године, одакле његове свете мошти син му Сава преноси у Студеницу (1208). Немања се као светитељ празнује као Преподобни Симеон Мироточиви (13. (26.) фебруара), а у манастиру Хиландару, празнује се и 5. децембра (по новом календару). Немања је био ожењен Аном, ћерком грчког цара Романа Четвртог. Њена задужбина је Богородичин манастир на ушћу Косанице у Топлици, у којем се замонашила и добила име Анастасија и провела последње дане. Упокојила се 21. јуна (5. јула) пре 1200. године. Први крунисани српски краљ, Стеван Првовјенчани (1196-1227), у народу је познат као Свети Краљ. Са њим почиње краљевска грана Немањића. Сваког 7. октобра (24.септембра по старом календару) врши се спомен на краља Стевана Првовјенчаног, који се као монах Симон упокојио овога дана 1227. године.

СВЕТА ЛОЗА НЕМАЊИЋА

Свети цар Урош

Син цара Душана, цар 1355-1371. Са мајком Јеленом подигао је манастир Матерју и цркву Свете тројице у Скопљу. Сахрањен је у Неродимљу. Почива у манастиру Јазак на Фрушкој Гори. Слави се 15/2. децембра.

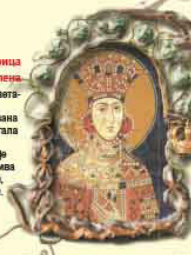
Преподобни Јоасаф Метеорит

Јован Урош Палеолог, унук краља Стефана Дечанског. Цар Епира од 1372. до 1373, касније монах Јоасаф. Ктитор манастира Христа Спаса и Пресвете Богородице на Метеорима. Почива у својој задужбини манастиру Преображење на Метеорима. Слави се 3. маја/ 20. априла.

Света царица Јелена

Монахиња Јелисавета-Евгенија. Сестра бугарског цара Јована Александра. Помагала је светогорске манастире. Умрла је 1376. године и почива у својој задужбини, манастиру Матејчи. Слави се 15/2. децембра.

Цар Душан

Цар Душан, син Стефана Дечанског. Краљ од 1331. до 1345. а цар од 1345. до 1355. године. Донео је Законих 1349. Ктитор манастира Светих Архангела код Призрена. Почива у цркви Светог Марка у Београду.

Света кнегиња Милица

Преподобна Евгенија-Ефросинија, Жена кнеза Лазара и мајка деспота Стефана Високог. Замонашила се 1333. године у својо задужбини, манастиру Љубостиња. Слави се 1. августа/19.јула.

Свети великомученик Лазар

Лазар Хребељановић, кнез српски. Дао је живот за Христа и српски род у боју на Косову 1389. године. Ктитор Раванице, Лазарице, манастира Горњак, Хиландара... Почива у Раваници. Слави се 28/15. јуна.

Свети краљ Стефан Дечански

Син краља Милутина и отац цара Душана. На престолу од 1321. до 1331. године. Код Пећи је подигао манастир Високи Дечани, у којем и сада почива. Мученички је пострадао, а слави се 24/11. новембра.

Преподобна Јелена Дечанска

Ана (Неда), сестра краља Стефана Дечанског. Жена бугарског цара Михаила Шишмана, а касније монахиња Јелена. Почива у манастиру Дечани. Слави се 3. јуна/21. маја.

Свети Урошиц

Преподобни Стефан монах. Старији син светог краља Драгутина. Мироточив је, почива у цркви светог Ахилија у Ариљу. Слави се 24/11. новембра.

Свети краљ Милутин

Млађи син краља Уроша I. На престолу је од 1282 до 1321 године. Саградио је преко 40 цркава и манастира: Грачаницу, Богородицу Љевишку, Бањску, цркву у Хиландару, цркве у Скопљу, Солуну, Софији, Цариграду, Светој гори, Јерусалиму... Почива у Софији у цркви Свете Недеље. Слави се 12. новембра/30. октобра.

Свети краљ Драгутин

Преподобни монах Теоктист. Син краља Уроша I. Краљ од 1276 до 1282., српски краљ до 1316. године. Ктитор манастира: Св. Ахилија у Ариљу, Ломница, Троноша, Липље, Папрађа, Тавна, Рача на Дрини... Обновио манастир Ђурђеве Ступове, где је и сахрањен. Слави се 12. новембра/30. октобра.

Свети краљ Владислав

Син Стефана Првовенчаног. На престолу од 1234. до 1243. године. Почиван у својој задужбини манастиру Милешеви, где је 1237. из Трнова пренео тело Св. Саве. Слави се 7. октобра/24. септембра.

Свети Сава II

Предислав, синовац Св. Саве. Најпре хиландарски монах, па епископ хумски. Архиепископ српски од 1263. до 1270. године. Почива у Пећкој патријаршији. Слави се 21/8. фебруара.

Света краљица Јелена Анжујска

Монахиња Јелисавета. Француска принцеза. Почива у својој задужбини, манастиру Градац на Ибру. Упокојила се 1314. године. Слави се 12. новембра/30. октобра.

Краљ Радослав

син краља Стефана Првовенчаног. На престолу од 1228. до 1234. године, касније монах Јован. Почива у Студеници.

Краљ Урош I

најмлађи син Стефана Првовенчаног. Краљ од 1243. до 1276. Касније монах Симон. Почива у својој задужбини, манастиру Сопоћани.

Свети Давид

Димитрије, жупан, најмлађи Вуканов син, унук Немањин. Касније, монах Давид. Ктитор манастира Давидовице на Лиму. слави се 7. октобра/24. септембра

Свети краљ Стефан Првовенчани

Преподобни Симон монах. Средњи Немањин син и наследник на престолу. Велики жупан од 1196. до 1217. а краљ од 1217. до 1228. године. Први српски краљ, крунисан 1221. године, ктитор манастира Жича. Почива у Студеници, а слави се 7. октобра/24. септембра.

Свети Сава

Растко, најмлађи Немањин син, жупан хумски до 1191.Оставио је престо и замонашио се на Светој Гори. Први архиепископ и оснивач самосталне српске цркве. Синан паша је на Врачару, 1594. године, спалио његово свето тело. Слави се 27/14. јануара.

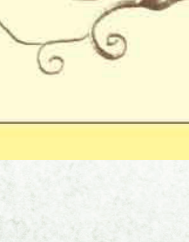
Вукан

(Вук), велики кнез, најстарији Немањин син. Велики жупан од 1202. до 1204,а краљ Дукље од 1186. до 1208. године. Почива у Студеници.

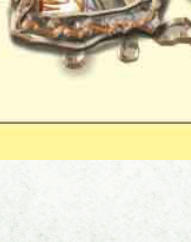
Преподобна Анастасија

Ана, мајка Светог Саве. Са својим мужем Немањом, подигла је манастире посвећене Богородици и Светом Николи у Топлици. Од 1196. године монахиња Анастасија. Упокојила се око 1200. године. Почива у Студеници. Слави се 5. јула/22. јуна.

Свети Симеон Мироточиви

Стефан Немања (1112-1139.) велики жупан од 1166. до 1196. године. Оснивач и ујединитељ српске државе. Родоначелник свете лозе Немањића. Ктитор цркве Свети Никола, Ђурђевих Ступова, Студенице, Хиландара... Упокојио се у Хиландару, почива у Студеници. Слави се 26./13. фебруара.

Брачна веза:

Немањићи владари Србије:

Најмлађи Немањин син Растко, касније Свети Сава, оснивач је болница, установитељ школа и покретач књижевног препорода. Једном ријечју, прво име наше културе за дуги низ вијекова. Осамосталио је Српску цркву 1219. године и постао њен први архиепископ. При томе се не смије запоставити и његова политичка, дипломатска и државна улога коју је незамјењиво мудро одиграо, допринијевши заснивању успона српске средњовјековне државе. Упокојио се у недјељу, 14. (27.) јануара 1235. године у бугарском граду Трнову. У Цркви је главни спомен Светог Саве 14. (27.) јануара, 27. априла (10. маја) су тзв. Савине вериге, чиме се чува спомен на спаљивање моштију овог светитеља 1594. године на Врачару, и 19. маја се слави Пренос моштију Св. Саве из Бугарске у Србију, обављен 1237. године.

Средњи син Стевана Првовјенчаног, краљ Владислав, који је наслиједио на престолу старијег брата Радослава (1227-1234), многозаслужни је бранитељ и утемељивач православља.

Краљ Владислав је за кратке владавине (1234-1243) сузбијао богумилску јерес, спријечио упад херцега Хрватске Коломана, очувавши границу православља на ријеци Цетини, одолио је и монголској најезди. Овјековјечен је као градитељ манастира Милешеве, у који је допремио из Бугарске мошти свога стрица Светог Саве. Црква га прославља 7. октобра.

Најуспјешнији на владалачком трону је био трећи син Стевана Првовјенчаног, краљ Урош I (1243-1267), који је ојачао Србију и знатно је економски унаприједио. Градитељ Сопоћана, Урош I Немањић, кога је збацио с престола син Драгутин, постао је монах Симон. Упокојио се 1. (14.) маја 1277. године.

Четврти син краља Стевана Првовјенчаног је ревносни сљедбеник свог великог стрица, Светог Саве, наш трећи по реду архиепископ (1263-1271), назван Сава II (свјетовно име: Предислав). Замонашен у Хиландару, Сава је постао епископ хумски, да би потом на архиепископском трону замијенио Арсенија Сремца. Као гонитељ јеретика заслужан је за јачање светосавског православља. Његов главни помен у Цркви је 21. фебруара. Помиње се и друге недјеље по Духовима.

Мање значајан као рашки краљ (1276-1282), али од непроцјењивог значаја као владар наших западаних страна (сремски краљ 1284-1316), у којима је учвршћивао православље, краљ Драгутин је предао престо млађем брату Милутину на сабору у Дежеви 1282. године. Ктитор је Манастира Св. Ахилија у Ариљу, Троноше код Лознице, Ћелија код Ваљева, Раче на Дрини, Папраће код Зворника, Тавне, Липља код Бањалуке и других.

Краљ Милутин је утемељивач српске државне моћи која ће под његовим унуком царом Душаном бити на врхунцу. Владао је четири деценије (1282- 1321) и подигао око четрдесет задужбина, више но што су их сви Немањићи прије њега подигли. Градио је по свој српској земљи, затим у Светој Гори, Јерусалиму и на Синају. Најчувенија међу његовим задужбинама је Грачаница на Косову. Главни спомен Светог Милутина у Цркви је 30. октобра (12. новембра).

Краљ Стеван Дечански (1321-1331) најтрагичнија је личност у владалачкој лози Немањића. Кажњен, безмало ослијепљен од оца, за чијом је влашћу посегао, а збачен, заточен и на крају убијен (у Звечану 1336. године) по налогу сина, с правом је понио епитет краља мученика. Захвалан Светом Николи који му је спасао вид, краљ српски Стеван Урош III (краљ Дечански) подигао је прелијепе Високе Дечане и по њима је прозван Дечански.

У Цркви се празнује 11. (24.) новембра, а са њим се овога дана спомиње и монах Стеван (Урош IV, син краља Драгутина), који се упокојио 1316. године (11. новембра по старом календару).

У Цркви се 3. јуна чува спомен на Свету Јелену Дечанску. Кћи краља Милутина, удата за бугарског краља Михаила Шишмана (1323-1330), Јелена (свјетовно име: Ана/Неда) подвизавала се у Дечанима. Умрла је око 1350. године. Како је записано, јавила се чудом 1692. године, када су Турци хтјели да Дечане претворе у џамију. Средњовјековна Србија је била у зениту државне моћи за вријеме владавине цара Душана (1331-1355), чије је крунско дјело Законик, донијет на Спасовдан, 29. маја 1349, допуњен, такође на Спасовдан, 1354. године. Владари из лозе Немањића су по правилу умирали у монашком звању и проглашавани су за свеце. Цар Душан је у овом погледу изузетак. Цар Урош, назван Нејаки, син Душана Силног, умро је у тридесет и трећој години, 4. децембра 1371. године. То се сматра годином пада Српског царства, а само два мјесеца послије српске погибије на Марици, која је означила почетак пропасти српске средњовјековне државе. У Цркви му је помен 2. (15.) децембра, када се његује спомен и његове мајке царице Јелене (монахиње Јелисавете, па великомученице Евгеније), која је умрла 7. новембра 1376. године. Последњи изданак, са којим је по мушкој линији изумрла лоза Немањића је Јован, син епирског цара Синише (Симеона), млађег полубрата цара Душана Немањића. Јован се по очевој смрти одрекао царске власти и замонашио.

У Цркви се празнује 3. маја као Преподобни Јоасаф, назван Метеорит, по својој задужбини Великим Метеорима, посвећеним Преображењу Господњем. Умро је око 1422/ 1423. године.

Наталија Ђурић,
Средња музичка школа, Бијељина

УСТАШКИ ЗЛОЧИНИ НА МАЈЕВИЦИ У ДРУГОМ СВЈЕТСКОМ РАТУ

Проглашењем Независне Државе Хрватске 10. априла 1941. године, на њеној територији започета су масовна убијања, клања, мучења и протјеривања, прије свега, српског, ромског и јеврејског становништва. У овим злочиначким активностима ни територија планине Мајевице, није била заобиђена. Један од злочина, који се десио у Брусници августа 1941. године (прецизније 28. августа), било је стријељање 36 српских домаћина из околних мајевичких села(Брусница, Вакуф, Пирковци, Мачковац, Јабланица, Вукосавци, Миросавци...). Усташке снаге, углавном сачињене од муслимана из Челића, похапсиле су Србе, као одмазду за рушење телефонских стубова, од стране партизана. Злочинци су их потом одвели у затвор, у Брчко, а већ следећег дана, стријељали у селу Брусница.

Наравно, не смијемо заборавити ни злочин у селу Јабланица, гдје је у једној кући спаљено 18 особа. Још један свирепи злочин на Мајевици, десио се у априлу 1944. године. Нацистичке трупе (13. СС Ханџар дивизија), састављене углавном од муслимана („хрватског цвијећа“) из Брчког и Бијељине, почињу злочиначки поход по Мајевици, у коме је страдало 327 цивила, почев од тек рођене дјеце, па све до изнемоглих стараца. Забиљежена су многобројна звјерства. У Лопарама, испред школе (садашња Стара школа), о Васкрсу, априла 1944. године убијено је 77 грађана Лопара и околних села. Заробљено становништво доведено је у Лопаре, а крвава кланица недужних људи, започета је у 9 сати увече. Према пронађеним изворима, ухапшени људи, били су везани жицом са рукама иза леђа, те су локални СС-овци узимали једног по једног, стављали му омчу око врата и подизали на грану липе. Небројани су страшни начини убијања Срба од стране муслимана. Прва објешена особа била је седмогодишња Мара Симеуновић. Након свих ових злодјела злочинци би узимали са собом по неколико Срба и одлазили у околна села, гдје би вршили пљачку кућа и стоке. Данас се на мјесту тог стравичног злочина налази споменик свим повјешаним људима, који служи потомству да памти и никада не заборави кроз шта су све њихови преци пролазили, само због тога што су Срби православци.

Александар Савић,
Гимназија, Лопаре

ПРАВОСЛАВЉЕ И ЈОГА

У модерно доба све више се може примијетити ширење разних елемената са подручја Далеког истока, дакле хиндуистичко-будистички елементи. Ово не би био проблем да не постоје суштинске разлике између њих и православног хришћанства. Шта је заправо јога, њено поријекло и откуд она међу нама, само су нека питања везана за ову најпознатију дисциплину из тих религија и филозофија.

Јога је, најпростије речено, скуп разних физичких радњи, понекад уз изговарање одређених молитава, које доводе човјека ка крајњем циљу до спознања тзв. апсолута. Стара је више хиљада година и поријекло има у хиндуизму, религији која је данас најзаступљенија у Индији и на простору Хималаја. Јога се такође може срести и у будизму, религији или филозофији која је проистекла из хиндуизма. Она на простор Европе долази из Сједињених Америчких Држава, а у саме САД долази крајем 19. вијека. На нашим просторима, конкретно Србији и Босни и Херцеговини, она се појављује релативно касно, крајем 20. вијека.

Проблематика јоге

Многи људи данас примјењују јогу, не знајући разорне посљедице исте. Они се буне када им кажемо да не могу бити истовремено православци и нешто друго, јер хришћанство није некаква продавница из које ћемо узети шта нам треба. Јога је својеврстан обред, који није ни близу у складу са радњама које имамо ми православни, као што су то осјењивање крсним знаком, метаније... Ти људи, који упражњавају јогу, мисле да неће ништа лоше урадити ако комбинују, оправдавајући то као неким „лијеком“ за смирење или пак побољшање физичког изгледа. Основни проблем тих људи је што не познају православље, и онда из тих разлога они чине једну велику грешку. Хришћанство има своје начине који помажу човјеку да преброди неке психолошке проблеме, било то кроз пост, молитве или друге неке радње. Чинећи те радње, они се удаљују од благодати Божије, која се приликом Свете тајне миропомазања даје Духом Светим сваком новокрштеном члану Цркве. Ти људи чак могу упасти и у замку демона, који их мами да што више крше заповијести Творца, па им даје привремени бољитак и превазилажење земаљских проблема, не знајући да тако губе много, а то је благодат вјечног живота.

Јогу можемо да категоризујемо у четири категорије:

1. Холивудска јога - тип јоге који практикују људи који хоће да буду фит, да изгледају лијепо и они користе искључиво тјелесне вјежбе.
2. Харвардска јога - то су вјежбе концентрације које су везане за медитативне технике Далеког истока.
3. Тибетанска јога - укључивање религијских представа, сједињење са апсолутом.
4. Гуруистичка јога - имамо гуруа, духовног учитеља који своје сљедбенике води и објашњава им те технике.

Јога на Запад долази крајем 19. вијека. Доноси је индијски учитељ Свами Виве Кананда у Америку. У Србији јога се јавља у посљедње три деценије. Највеће благо за једног хришћанина јесте благодат Духа Светог. Цијели наш живот треба да протекне у томе да задобијемо ту благодат постојано. Можемо рећи да је јога услов психофизичких вјежби са јасном религијском позадином која је инкорпорирана у њега. Стога, за православног хришћанина јога као религија није прихватљива!

Никола Лазић,
Гимназија, Лопаре

МАНАСТИР СВЕТОГ АРХАНГЕЛА ГАВРИЛА У ГОРЊЕМ ДРАГАЉЕВЦУ

Манастир Светог архангела Гаврила се налази у селу Горњи Драгаљевац, недалеко од Бијељине. До 26. јула 1985. године, садашњи манастир је био парохијска црква Драгаљевачке парохије. Црква је саграђена у периоду од 1908. до 1909. године, а освештана је на празник Мала Госпојина. Освештао ју је митрополит Евгеније Летица. Ово је четврта црква на истом локалитету. О првобитној цркви нема писаних података, али се претпоставља да датира још из времена Немањића, за које се вјерује да су је и подигли.

У црквеној порти, налази се олтарски камен који је пронађен 1992. године, а на њему пише да датира из 1310. године. Као најстарија црква у Драгаљевцу помиње се дрвена брвнара подигнута 1762. године. Турци су је запалили 1813. године по наредби босанског везира Деределије, који је тим простором ишао да умири Србију. Народ је поново подигао цркву од дрвета 1818. године. Ова црква је потрајала до 1876. године када је запаљена. Наредна црква по одобрењу Земаљске владе у Сарајеву подигнута је 1879. године. Такође, и ова црква је била од дрвета. Приликом канонске посјете митрополит Николај Мандић 1894. године био је ожалошћен изгледом цркве и обећао је том приликом да ће се заузети код Земаљаске владе како би се уредила. Влада је допустила да се 1895. године доставе дрва на којима ће се пећи цигла да би се могла озидати црква од чврстог материјала.

Прве писане трагове о цркви у Горњем Драгаљевцу налазимо у књигама сједница Црквеноопштинског управног одбора од 1903. до 1912. године. Ту налазимо да је црква, а касније манастир, у Горњем Драгаљевцу постојао још 1763. године.

Поред манастира, налази се и стара кућа из турског периода која је послужила као први манастирски конак.У међувремену подигнут је и нови конак са капелом посвећеном Светом Нектарију Егинском. Конак је грађен од 1999. године, након благослова тадашњег владике Василија.Манастир има четири значајне славе које обиљежава, а то су: Свети архангел Гаврило, који је манастирска слава, Свети апостои Петар и Павле, који су слава парохије, Мала Госпојина, празник на који је садашњи манастир освећен и Свети Нектарије, што је слава капеле.

Прва игуманија овог манастира била је игуманија Екатерина (Гајић), поријеклом из Богутова Села. Дотадашња парохијска драгаљевачка црква 26. јула 1985. године, одлуком епископа зворничко-тузланског г. Василија проглашена је манастиром са именом Драгаљевац. Манастир у Горњем Драгаљевцу има велики значај, нарочито за народ који живи у том селу. Никада, ни раније, ни касније, неки догађај није снажније загријао српска срца, нити у њима пробудио смјелије наде, него што је то, прије два вијека, учинила изградња овог манастира. Свјетлост манастира, неодољиви сјај вјере и сазнање за наду у бољу будућност, привукла је мјештане овог села да стално обилазе, долазе на молитву и обнављају своју заједницу са Богом у овом манастиру. Поред манастира, налази се и стара кућа из турског периода која је послужила као први манастирски конак. У међувремену подигнут је и нови конак са капелом посвећеном Светом Нектарију Егинском. Конак је грађен од 1999. године, након благослова тадашњег владике Василија. Манастир има четири значајне славе које обиљежава, а то су: Свети архангел Гаврило, који је манастирска слава, Свети апостои Петар и Павле, који су слава парохије, Мала Госпојина, празник на који је садашњи манастир освећен и Свети Нектарије, што је слава капеле.

Прва игуманија овог манастира била је игуманија Екатерина (Гајић), поријеклом из Богутова Села. Дотадашња парохијска драгаљевачка црква 26. јула 1985. године, одлуком епископа зворничко-тузланског г. Василија проглашена је манастиром са именом Драгаљевац. Манастир у Горњем Драгаљевцу има велики значај, нарочито за народ који живи у том селу. Никада, ни раније, ни касније, неки догађај није снажније загријао српска срца, нити у њима пробудио смјелије наде, него што је то, прије два вијека, учинила изградња овог манастира. Свјетлост манастира, неодољиви сјај вјере и сазнање за наду у бољу будућност, привукла је мјештане овог села да стално обилазе, долазе на молитву и обнављају своју заједницу са Богом у овом манастиру.

Марија Стевановић,
Гимназија, Бијељина

МОЛИТВА ПРЕД СВЕТО ПРИЧЕШЋЕ

Вјерујем, Господе, и исповједам да си Ти заиста Христос, Син Бога живога, Који си дошао у свијет да грешнике спасеш, од којих сам први ја. Још вјерујем да је ово само пречисто Тијело Твоје, и ова сама пречасна Крв Твоја. Стога Ти се молим: помилуј ме, и опрости ми сагрешења моја хотимична и нехотимична, учињена ријечју и дјелом, свјесно и несвјесно, и удостој ме да се неосуђено причестим пречистим тајнама Твојим на отпуштање грјехова и на живот вјечни. Прими ме данас, Сине Божији, за причасника Тајне Вечере Твоје, јер нећу казати Тајну непријатељима Твојим, нити ћу Ти дати цјелив као Јуда, већ као покајани разбојник исповједам Те: сјети ме се Господе, у Царству Твоме. Да ми причешћивање Твојим Светим Тајнама, Господе, не буде на суд или осуду, него на исцјељење душе и тијела. Амин.

СВЕТА ТАЈНА КРШТЕЊА

Крштење, односно Света тајна крштења, јесте једини начин да се уђе у Цркву Христову, заједницу народа Божијег коме је глава Христос. У одјељку из Светог Јеванђеља које се чита у току чина Крштења, између осталог, налазимо и заповијест Христову: „Идите и начините све народе мојим ученицима, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа“ (Мт. 28,19).

Рађање за нови живот могућ је само у крштењу, јер „ако се ко не роди одозго, не може видјети Царства Божијег“ (Јн. 3,3). Када је народ послије Педесетнице чуо проповијед Св. Петра упитао је: „Шта да чинимо?“ А Петар апостол им рече: „Покајте се и нека се свако од вас крсти у име Исуса Христа за опроштење својих гријехова, те ћете примити дар Духа Светога.“ (Дап. 2, 37-38). Крштење значи умирање старог човјека и ново рођење у Христу. То лично искуство Васкрсења дато је сваком човјеку и стварна могућност да се умре и да се “роди одозго“. Управо о томе говори Свети апостол Павле: „Зар не знате да сви ми који смо крштени у Христа Исуса, у његову смрт смо крштени“? Тако смо ми крштењем у смрт заједно с Њим сахрањени, да бисмо, као што је Христос васкрснут из мртвих Очевом славом, и ми на исти начин живјели новим животом. Јер кад смо срасли са сликом његове смрти, онда ћемо срасти и са сликом његовог васкрсења“(Рм. 6, 3-5).

Крштење се у Светом Писму назива разним именима: бањом поновног рођења (Тит. 3, 24) просвећењем (Јев. 10, 32), крштењем (Гал. 3,24), распећем (Рм. 6, 6). Зато је крштење основно хришћанско искуство, најважније стање за читав хришћански живот. Све у Цркви има свој задатак и смисао у крштењу, јер све у Цркви потиче и живи по Васкрсењу Христовом.

Погружењем новокрштени умире за овај свијет и одмах се рађа Васкрсењем Христовим за нови, вјечни живот. Новокрштени се на Светој Литургији први причешћује Светим Даровима.

Јелена Гвозденовић,
Средња музичка школа, Бијељина

СВЕТА ТАЈНА МИРОПОМАЗАЊА

Пуноћа новог живота који се дарује у Цркви није остварива без присуства Светог Духа. Учешће у црквеном животу је учешће у Царству Божјем. Кроз миропомазање новокрштеноме се дарује Свети Дух.

Поријекло и начин примања миропомазања

Јединство крштења, миропомазања и Литургије је цјеловити дио освећења личности у Цркви. У раној Цркви, дарови Светог Духа предавали су се полагањем руку на новокрштене, касније су се дарови преносили путем Светог мира, које је освештао епископ. На тај начин крштени је постајао „благи Христов мирис“ да би одолио свим непријатељским насртајима, наоружан оружјем Духа. Миропомазање се не понавља, као ни крштење, јер има неизбрисив печат који се кроз Цркву непрестано потврђује.

Миропомазање као пуноћа живота у Христу

Кроз миропомазање крштени прима печат Светог Духа „печатећи се“ Светим миром у виду крста, да би човјек примио стварну силу и пуноћу живота. Име Христос значи помазаник. Христово помазање је Свети Дух, јер се Христос оваплотио од Духа Светога и Марије Дјеве. Име хришћанин значи, такође, „онај који је Светим Духом помазан у Светој тајни миропомазања“.

Печат дара Духа Светога

Спремање Светог мира је свечано и врши се једном годишње: почиње на Велики понедјељак, и траје до Велике сриједе увече, а на Велики четвртак за вријеме Свете Литургије освећује га патријарх. Свештеник новокрштаваног помазује уз ријечи: „Печат дара Духа Светога“. Разлози због којих се Светим миром помазују одређени дијелови тијела јесу сљедећи:

-Чело; да се освети човјеков ум и да његове мисли буду у Богу;
-Груди; да се освети срце да би човјек љубио Бога;
-Очи; да се освете и да виде добро у сваком човјеку;
-Уши; да се освете и да слушају ријечи Божје;
-Образи; да се освете и изражавају радост због учињеног добра и стид када добро изостане;
-Уста; да се освете да могу славити Господа Бога, да увијек говоре истину и да се могу причешћивати;
-Руке; да се освете како би увијек чиниле добро пред Богом;
-Ноге; да се освете како би ишле путем који води у Царство Божје.

Василије Топић,
Средња музичка школа, Бијељина

„Не осуђуј другога него се старај да самога себе исправиш, да сам не будеш достојан осуде. “

Свети Јован Златоусти

„Сваки пада и трпећи, када та Бог не укрепи; без Бога и помоћи Његове ли опстати не можемо. ”

Свети Јован Златоусти

„ Син Божји је постао човјек, да би људе учинио синовима Божјим. Он је постао Бог да би се ми одожили и постали богови по благодати . “

Свети Атанасије Велики

„Највећма се старајмо да се слажемо и сједињујемо међусобно, а прије свега да се присједињујемо Господу нашем и затим Његовим Светитељима. “

Свети Атанасије Велики

„Кланьамо се, чак, и образу часнога и животворнога крста, иако се твори од другог вештаства, не поштујући тиме твар -далеко било - већ образ крста као символ Христа.

Свети Јован Дамаскин

„Покланьамо се, дакле, иконама приносећи поклоньење не материји него преко њих онима који су на њима насликани. Јер „ част иконе узлази прволику ”

Свети Јован Дамаскин

Плава гробница

Рођен 19. маја 1892. године у Београду, Милутин Бојић је учесник Балканских, као и Првог свјетског рата. Српски је пјесник, драмски писац и позоришни рецензент. Његовим венама непрекидно круже понос и храброст попут воде живе која никада не пресушује. "Стојте, галије царске!" Послушајмо, браћо, Срби ову химну и минутом ћутње поклонимо главе нашем пепелу и светој трулежи. И, дајте, браћо, да душом осјетимо идејну и умјетничку вриједност "Плаве гробнице". Јер, није ово родољуб само свога доба. Његов патриотизам и емоција плове од Исусовог Распећа и теку низводно ка вијековима који долазе. Сјећајмо се, браћо Срби, Понтија Пилата, молимо се Богу нашему, крви Емануиловој која је проливена зарад гријехова наших. Не заборавимо турске зулуме, паше њене које нам дјецу одводише у земљу туђу, предавши је вјери нечистој. Осјетимо кораке наших жртава Балканских ратова, почујмо њихов марш који хрли у слободу! И нека је вјечна Принципова сјена која лута по двору и плаши господу. Опходимо се побожно чак и према диму спаљених домова. Крв је наше свјетло и наша тама. Наша највећа рана, али и најсветија вода. Не заборавимо Јасеновац, тамо гдје у ушима тутњи врисак, поглед невиних и страхом упалих очију, остаде ми урезан у мозак као жиг вјечне море.

Ивана Костадиновић,

Гимназија, Лопаре

ПРЕБИЛОВЦИ

“ Једна се душа за другом ниже,
крвници уморни од клања,
пијани од мржње најцрњег ума,
јаме пунили до свитања”

Останимо достојни Бојићевом опелу.
Нека влада бескрајна тишина коју му душа иште.
И у тој тишини ипак ћемо чути ове стихове, ове ријечи, које допиру са Зејтинлика гдје их даље носи хиљаде таласа...

Нека знају црне птице које умјесто на југ, на запад лете, да није Србија шака пиринча коју ће да позоба свака врана што је вјетар нанесе. Да наше царство не пропада. Јер је наше царство,коме се молимо, Небеско.

Слободу и част нам узети не можете!
Јер хиљаде је српских стихова створено и неукаљано отиснуто у бескрај.

“ Јер проћи ће многа столећа к’о пена
Што пролази морем и умре без знака,
И доћи ће нова и велика смена
Да дом сјаја ствара на гомили рака. “

Ивана Костадиновић,
Гимназија, Лопаре

ВЈЕРА

Ходећи у овоземаљском животу, дјелајући у складу са стањем у нама, тражећи бит, смисао и љепоту
често уочимо да је на путу тама.

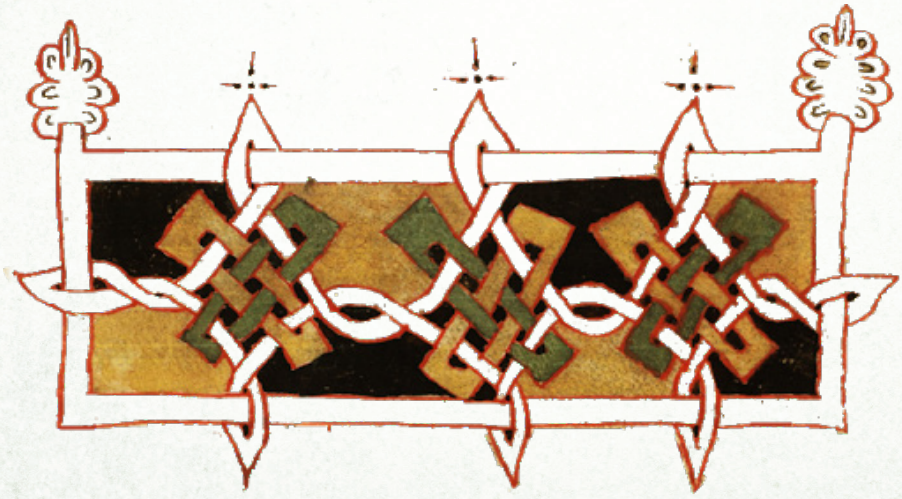
Питања без одговора стоје, желимо често боље и више, душе нам се сутрашњице боје, а живот по своме роман пише.

Увјерити се у истиност тврдње, без њене провјере
са недоступним осјећајем.
а производом људских нада
снага је која произилази из духа вјере и та богословна крепкост
у истини кроз молитву у нама живи сада.

Вјерујући у истину и Бога живимо богоугодно и без страха
јер сваке секунде имамо чувара свога дишемо у духу вјере
и кроз мирис тамјана у виду зрака.

Не могу нам ништа живот нити људи не могу нам ништа ни патње ни боли јер Свевишњи је тај који коначно суди а својим примјером је показао
да човјек и у муци треба да воли.

Петра Спасојевић,
Гимназија, Лопаре

ЈАСЕНОВАЦ

Уздиго се камени цвијет
У пустом пољу крај Саве
Да опомиње свијет
На мјесто жртве крваве.

У Доњој Градини гробнице нијеме,
Ледне, сиве пољима леже,
Опомињу и врбе што високо стреме,
А жал и туга до неба сеже.

У вјечном миру без суза и бола
Сивило таме уснуле скрива,
У гробовима испод топола
Хиљаде невиних почива.

Хоризонтом сјене црних шума,
Усташе уморне од клања,
Опијени мржњом, најцрњег ума,
Јаме пунили до свитања.

Душмански мађ лобање мрви,
Једна се душа за другом ниже
Жедни крвници српске крви,
Смрт је овдје била од живота ближе.

У смирај дана на мјесту страве
Воштанице и ватра пламти
Минутом ћутње поклонимо главе
Бог свевишњи зна, Козара памти.

И ту се уздиго цвијет
У пустом пољу ћути
Јасеновац опомиње свијет
На прах и пепео разасути.

Ивана Костадиновић,
Гимназија, Лопаре

ОПЕТ ЈАСЕНОВАЦ

Док хладна Сава гласно жубори
спомен гледам сив...
камени цвијет ништа не збори
висок, хладни див.

У себи чува страшну причу,
о смрти невиних људи,
тихи шапати као да ничу,
споменик к'о да се буди.

Овдје су каже:
још прије осамдесет љета
убијали без разлике
од старца до дјетета.

Мучене звјерски,
страдаше невине душе,
хиљаде Срба, Јевреја, Рома
у Саву потонуше.

Прошло је много година
ал' у заборав не смије пасти
памте Козара и Градина
злочин усташке власти.

Да се више не понови
да сјећање не избрише
историја опомње: да се
памти; прича, пише.

А споменик.... цвијет камени
латице је раширио,
па анђеле Јасеновца
у вјечност је пригрлио!

Зоран Гајић,
Прибој

СРБИЈА

Слика крвљу опточена,
Земља страдањем испрошена,
У црнину одевена жена.
Србијом се она зове,
Трновита је стаза њена.

Рањена и тлачена,
Често заборављена и одбачена.
Очеви наши су је вредном створили,
Телом и срцем до задњег даха за њу се борили.
А ми како смо им узвратили?
Морал смо протерали,
Веру одбацили.

Странци са нашим умовима шта хоће раде,
Организујемо и плаћамо тамо неке параде.
Наше име изговарају свуда са срамом,
Неко нас је поразио тамом.

Заборављамо како се крст поносно носи,
Да смо у вери живели голи и боси.
Без трунке стида, али чистог срца и бистрог вида.
Децу смо Божијим благословом даривали,
Молили се свуда,
Нисмо се Христа стидели и молитве скривали.

То је Сјај који нам треба,
Истину немојмо тражити од земље већ са Неба.
Једимо јединог насушног Хлеба.
Јер тад ћемо засијати божански и добити прави смисао човечански.

Момчило Вуковић,
Вјероучитељ, Зворник

“ПИСМО ЖЕНИ”

Побожна светлости моје таме,
ти која се увек молиш за ме,
ревносна трудбенице,
најдража сестрице,
моје је Сунце твоје лице!

Грлиш ме погледом, штит мој је у срцу твом,
О како ти прашташ и волиш,
Написао бих 101 том,
И опет сабереш моје распале делиће, браниш мој коначни слом.

Нежност коју ти мајчинство подари,
Чистоту твоју зацари,
Девственог ума и душе,
Око тебе сви греси се руше.

Заронио бих у муљ и давно заробљен остао,
О једина само да те нисам упознао
Не даш ме потпуном потопу,
срамиш моју похоту,
Уверен да боље разумем,
сад видим да не умем,
У борби слаб и губитник
још једино крај тебе добитник!

Утроба твоја радост ми спрема,
безбрижан и загрљен спаваће он на твојој коси,
најдраже ми је што знам ко га на свет доноси.

Да ме молитве твоје никад не напусте,
јер све ће ми среће остати пусте,
да увек сам бар у твојој сени
јер таквој се не могу одужити жени.
Праштај светиљко моја,
увидех да си смисао мог животног домостроја!

Момчило Вуковић,
Вјероучитељ, Зворник

ОСТРОГ

Тамо се Бог најбоље види,
ко тамо оде Богу се приближи,
тамо душа друг'чије дише,
тамо све тамјаном мирише.

Душа тамо свога мира нађе,
и сваки гријех из тебе изађе,
ту ти срце ријеком среће плива,
код моштију Светог Василија.

Тебе ће Светац себи позвати,
увијек теби утјеху ће дати,
даће ти анђела што ће те пратити,
и у животу увијек од гријеха чувати.

Из срца мога ријечи саме лете,
док гледам острошке врлете,
осјетим Бога, уз мене је сада,
у Светом Василију моја је нада.

Владимир Симић,
Дервента

НАША ВЕРА

Потребно је у животу
да се свако бори,
да пламен љубави
у грудима гори.

Пламенови наше вере
шире љубав међу нама
и топлином срца наша
греју тако годинама.

У душама увек нашим
нека разум влада,
волела би само
да нико не страда.

Увек ти се молим,
драги Боже спаси,
да се Православље
никад не угаси.

Ружа Ђокић,
Угоститељска и трговинска школа,
Добој

ДРУГИ ХРИСТОВ ДОЛАЗАК

Кад се отворе врата раја, и Христос кроз њих
на Земљу сиђе,
Тад ће сваки човјек моћи, благослов да прими
и да Му приђе.

Кад се попале небеске сијалице,
Манастирска звона ће звонити;
Сви ће видјет' Христово пречисто лице,
Кроз своја дјела ће Га познати.

Кад ваздух на тамјан замирише, кад трубе буду
свирале свуда,
Окупљаће се много људи, дешаваће се
најљепша чуда.

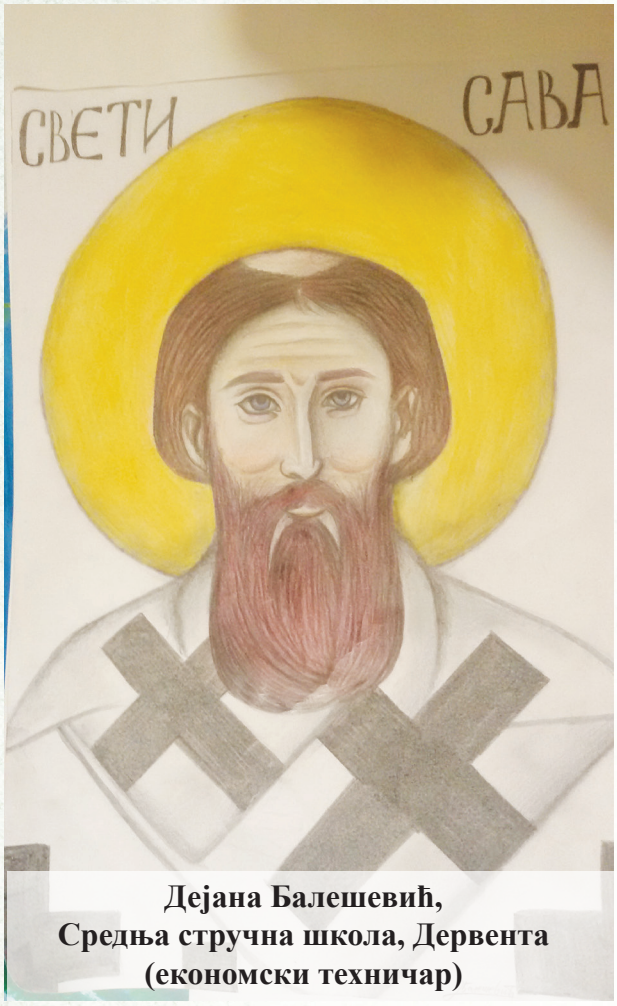
Тако ће се Христос људима јавити,
Сваки недостатак ће се попунити;
И сви болесни ће брзо оздравити,
И сви ће срећни и задовољни бити.

Владаће љубав умјесто новца, добро од зла ће
се одвојити,
Сви ће народи постати братски, и сви ће се у
један спојити.

Смрти више неће постојати,
Њу ће замијенити живот вјечни;
Бог ће праведним благослов дати,
Тешко ће страдат' само неправедни.

Драгана Тодоровић,
Дервента

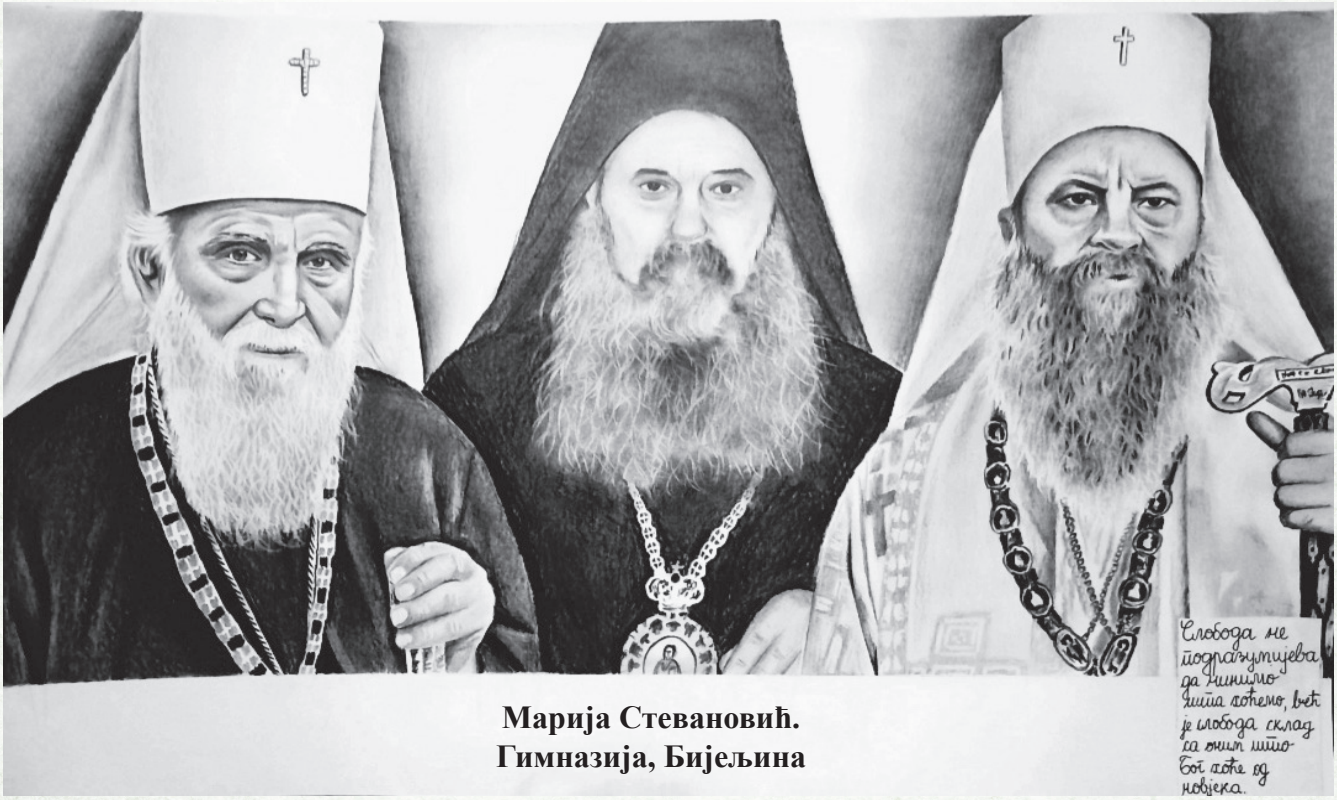

**Дејана Балешевић,
Средња стручна школа, Дервента
(економски техничар)**

**Дејана Балешевић,
Средња стручна школа, Дервента
(економски техничар)**

**Марија Стевановић.
Гимназија, Бијељина**

Сара Балешевић,
Средња стручна школа, Дервента
(економски техничар)

Стефани Богдан,
Средња стручна школа, Дервента
(економски техничар)

Наташа Радовановић,
Средња школа „Михајло Петровић
Алас„ Угљевик (Електротехника)

Наташа Радовановић,
Средња школа „Михајло Петровић Алас„
Угљевик (Електротехника)

Урош Симић,
Техничка школа „Михајло
Пупин” Бијељина

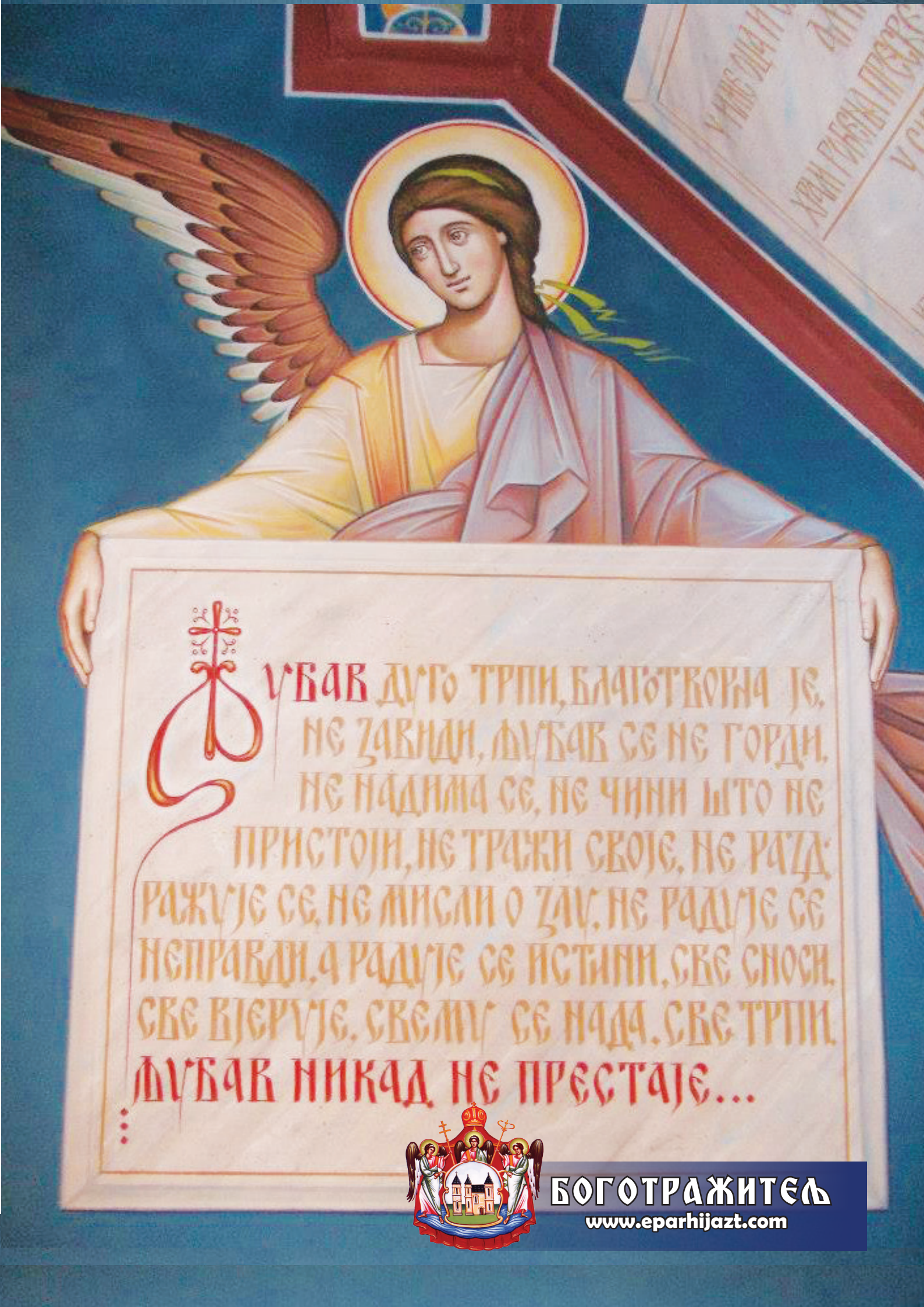
Драги професори и ученици, срећан вам почетак нове школске 2022/23. године. Желимо да на вама буде Божији благослов, те да својим трудом и радом постигнете што бољи успјех у раду,учењу и слушању својих наставника и родитеља.

Поштовани вјероучитељи, драга дјецо, уважени читаоци!
Благословом нашег Епископа зворничко-тузланског Фотија, пред вама се налази други број часописа ,,Боготражитељ".
Надамо се да сте пратили наш претходни рад те да сте задовољни садржајем нашег часописа.Жеља нам је да часопис буде што богатији занимљивим садржајем, те да свима буде од користи како на вјеронауци тако и свакодневном животу. Позивамо све заинтересоване вјероучитеље и све креативне ученике да слободно узму учешћа у украшавању
садржаја часописа литерарним и ликовним радовима.
Ваше радове можете слати на мејл адресу уредништва
bogotraziteljcasopis@gmail.com
Сви ваши литерарни текстови треба да буду ваш ауторски рад (или уколико користите нечији текст обавезно наведите извор) писан ћириличним писмом у *Word* документу. Ликовне радове можете скенирати или сликати телефоном.

Уредништво часописа

LET THE CHILDREN COME TO ME
ПУСТИТЕ ДЕЦУ ДА ДОЛАЗЕ К МЕНИ
СТИ САВА СРБСКИ
ІС ХС

ЉУБАВ ДУГО ТРПИ, БЛАГОТВОРНА ЈЕ,
НЕ ЗАВИДИ, ЉУБАВ СЕ НЕ ГОРДИ,
НЕ НАДИМА СЕ, НЕ ЧИНИ ШТО НЕ
ПРИСТОЈИ, НЕ ТРАЖИ СВОЈЕ, НЕ РАЗД-
РАЖУЈЕ СЕ, НЕ МИСЛИ О ЗЛУ, НЕ РАДУЈЕ СЕ
НЕПРАВДИ, А РАДУЈЕ СЕ ИСТИНИ, СВЕ СНОСИ,
СВЕ ВЈЕРУЈЕ, СВЕМУ СЕ НАДА, СВЕ ТРПИ.
ЉУБАВ НИКАД НЕ ПРЕСТАЈЕ...
БОГОТРАЖИТЕЉ
www.eparhijazt.com